

Zick's Theatrical

πρέπει να τον βάλλουμε στο κρεβάτι. Κάνε μου τη χάρη να με βοηθήσεις, γιατί στα χάλια που είνε, δεν θα τα καταφέρω μονάχη μου.

Τον ξάπλωσαν στο κρεβάτι. Μεθυμένος καθώς ήταν, δεν σάλενε καθόλου.

Η γυναίκα του, που έντομεταξύ είχε πέσει ο θυμός της, τον κίτταζε τώρα με τρυφερότητα.

—Κιτάχτε τον αλήθεια! είπε, γυρίζοντας στο γιατρό. Πέστε μου, δεν έχει όμορφο κεφάλι, για την ηλικία του;

—Πράγματι, εθεβάωσε ο γιατρός, που άρχισε να διασκεδάζει με τα λόγια της.

—'Αλλά το βάσανο της ζωής μου είνε άλλο πράγμα, εξακολούθησε η γοηύδα. 'Ετσι μου γυρίζει πάντα σ' αυτά τα χάλια κατά τα ξημερώματα. Δεν μπορεί να το χωνέψει πώς γέραςε πειά. Μασαρεύεται, για να τον περνούν για νέο. Νομίζει πως έτσι μπορεί νάχη πάλι τις παλιές του επιτυχίες στις γυναίκες.

Ο γέρος είχε αποκοιμηθεί πειά και ροχαλίζει.

—'Α! όσο για ερωτικές επιτυχίες, είχε κι' είχε αυτός ο άνθρωπος. Ούτε κανένας πένθος, ούτε κανένας στρατηγός δεν είχε ποτέ τόσα θύματα.

—'Αλήθεια;

—Παραξενεύεστε, βέβαια, γιατί δεν τον εγνωρίσατε στον καιρό του. Σ' ένα χορό τον γνώρισα κι' εγώ. Πόσους πήγαμε στους χορούς. Και καθώς τον είδα, πάστρια σαν το φάρι στ' άγκιστρο.

—Ωμορφος, κύριέ μου, ωμορφος σαν ζωγραφιά, με τα μεγάλα μαύρα μάτια του. Με πήρε μαζί του εκείνη τη βραδιά κι' από τότε δεν τον άφησα πειά ποτέ, ούτε μία μέρα, ν' δια τα φαριάνια που με πότισε. Και με πότισε δά τόσα φαριάνια!...

—Είστε παντρεμένος;

—Ναι, κύριε... άλλοις θα με παροτούσε και μένα, σαν τις άλλες. Ήμουν η γυναίκα του καί η δουλειά του κι' εγώ, τι ήθελε ως τα τώρα. Και πάντα έβλεπα, έβλεπα και ύποπτα έξ' ατίας του. Γιατί ερχόταν και μου διηγόταν τις κατακτήσεις του. Σε μένα... σε μένα τη γυναίκα του, χωρίς να καταλαβαίνω τί κακό μου έκανε έτσι.

—Τι δουλειά έκανε;

—'Αλήθεια... έγραφα να σάς το πω. Ήταν πρόεδρος κάλλας στο Μαρτέλ.

—'Αλλά κάλλας που δεν είχε τον δυϊό του...

—Στο Μαρτέλ;... Ποιανού Μαρτέλ;

—Στο κυριεύς, κύριε, στο μεγάλο κυριεύς της "Οπώρας. Και η πελατεία του ήταν η μεγάλες αρίστες του θεάτρου.

—Πού έδιναν ήμερονικά πορτοφόλια. Τους άρεσε, βλέπετε, τον έπαιρναν στα σπίτια τους... κι' ύστερα ερχόταν και μου τίλεγε, γιατί έτσι είνε οι άντρες. Νοιάζονταν ιδιαίτερα εχρηρίστησι να δηρονούν τις επιτυχίες τους. 'Όταν γυρίζε το βράδυ κλωτός, με τα μάτια του κοιμένα, έλεγα από μέσα μου: «'Ακόμα μία κατάφερε, ο άθλιος!». Και σε λίγο πρόφαινα μου διηγότανε τα κατορθώματά του, χωρίς να καταλαβαίνω τον πόνο μου. Ήταν έπαυλως. Και γι' αυτό δεν τον μισούσα κι' εγώ.

—'Ετσι τον βοήγαμε τα γορήματα...

—'Αχ! κύριέ μου! Σαν είδα τις πρώτες του άπορες τριχές, πήγα να χάσω το νοι μου απ' τη χάρη μου—μία άβλια χαρά—'αλλά τόσο μεγάλη, τόσο βαθιά! Είπα μέσα μου: «Πάει πειά, τελείωσε. Θα ήμουν άσος. Και χαριόμωνα με την ιδέα πως θα τον είχα πειά εγώ μονάχα, πως ή άλλες δεν θα τον θέλανε πειά.

—'Ήταν, θιμάμα, ένα πρωί. Μόλις είχα ξυπνήσει. 'Εκείνος κοιμόταν άνωμα, όταν σκούοντας για να τον φιλήσω—έτσι τον έπαιρνα πάντα—είδα στις μπούλες του, εκεί δά στον κρόταφο, μία μικρή τριχίτσα που γυλίζε σαν άσημένα κλωστή. Ήταν η πρώτη του λευκή τριχίτσα. Δεν πίστευα τα μάτια μου! 'Απίστευτο μου φαινόταν! Στην άρχη σκέφθηκα να την κόψω σιγά-σιγά, για να μη την ιδή εκείνος. 'Αλλά σε λίγο είδα πως ήταν άλλη μία άσηπη τριχίτσα, λίγο παραπάνω. 'Αχ! να έξερατε πως χτυπούσε η καρδιά μου! Κατά βάθος όμως ήμουν ευχαριστημένη. Σηκώθηκα σιγά-σιγά κι' άρχισα να συγκολλώ την κόμαρά μου, χωρίς να τον ξυπνήσω. 'Εννοια μία άλλωστε χαρά να φρουκώνη τα στήθη μου, κάτω σαν χαίρεκα. Κι' όταν εκείνος σε λίγο ξύπνησε μόνος του, του είπα:

—Έξερς τί είδα την ώρα που κοιμόσουνα;

—Σάν τί πράμα;

—'Ανακάμνηα πως έχεις άπορες τριχές στα μαλλιά σου.

—'Ανακαμνήθηκα, σαν να τον δάγκωσε φειδί και με κίτταζε με καρία.

—Δεν το πιστεύω.

—Ναι, σου λέω. Είδα τέσσερες άπορες τριχές στον άριστερό σου κρόταφο.

Πήδηξε απ' το κρεβάτι κι' έτρεξε στον καθέφτη. 'Εργαζε να τις βρή, κι' δεν τις έβρισκε.

Πήγα τότε κοντά του και του τις έδειξα μία-μία,

ΑΠ' ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΟΥΜΕ

ΜΙΚΡΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Μία μέρα, ο άρχαίος κυνικός Κράτης, έμάλωσε με τον γλύπτη Νικόδημο κι' έφραγε ένα σκαμπίλι τόσο δυνατό, ώστε σε λίγη ώρα το μάγονό του φουσκώσε προμερά.

Γι' ν' απαλλαγί λοιπόν από τις ενοχλήσεις των φίλων του, οι άποιοι τον ρωτούσαν πως και γιατί είχε φουσκώσει έτσι το μάγονό του, ο άπειροχρηστος κυνικός κάλλισε επάνω ένα κομμάτι περγαμνής, στο όποιο έγραψε: «ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ ΕΠΟΙΗΣΕ!»...

Ο διάσημος γιατρός Μπρόντεν βρόθυρε ένα πρωί κεχρός στο κρεβάτι του.

Ο θάνατός του φάνηκε σε πολλούς μυστηριώδης και άνεξήγητος και πολλές συζητήσεις έγιναν σχετικά την άλλη μέρα. Στις συζητήσεις αυτές, μία κυρία της Αύλης εξέφρασε την εξέως έξυπνότητα γνώμη:

—Νομίζω, ότι ο θάνατος, πόσο πολύ φοβόταν το μακάρτη, ότι έτρεπε να τον παραφυλάξει στον ύπνο του, για να μπορεί να τον πάρη, χωρίς κομμάτι αντίστασι!...

Ο 'Ερρίκος ο Δ' ερώτησε μία μέρα τον πρεσβευτή της 'Ιαπωνίας εάν ο μονάρχης του είχε πολλές ερωμένες.

—Ο βασιλεύς μου, άποκρίθηκε ο πρεσβευτής, είνε καλός χριστιανός και άγαπά μονάχα τη βασίλισσα.

—Περίοργο! άπάντησε ο 'Ερρίκος. Κι' εγώ ενόμην, ότι είχε άρχετες φίλενάδες για να μπορέ να ξεουδετερώνη τό... νομμοπονημένο κακό του νόμου!...

Κατά τον Ρωσογαπονικό πόλεμο, η άφραστάτη πριγκίπισσα Πρεσνάγια, κόρη του πρίγκιπος Πετρόφ, είχε γίνει άδελφή του έλέους και περιποιόταν στα νοσοκομεία τους τραυματιμένους Ρώσους στρατιώτες.

Μία μέρα, ένας τραυματίας ρώτησε την άφραστα πριγκίπισσα-νοσοκόμο, μίν έφροντας ποιά είνε:

—Ποιός είνε ο πατέρας σου, καλή μου άδελφή;

—Ο Θεός, γυναιέ μου, άπάντησε η πριγκίπισσα.

—'Αχ! πως θα ήθελα να είχα τον Θεό... πεθερό μου! άναστενάξε ο τραυματίας.

Ένας 'Αθηναίος ελεγκτήρας συνάντησε μία μέρα τον κυνικό Διογένη μέσα στο Νοσοκομείο.

—Τι ζητάς εδώ, βρομερό άνθρωπε; τον ρώτησε περιφρονητικά.

—Ζητώ να διακρίνω τα κόκαλα του πατέρα σου, άλλ' είνε τόσο άνακατεμένα δια, ώστε δεν μπορώ να τα ξεχωρίσω, άπάντησε ο έξυπνος Διογένης, ύπονοώντας την ματαιότητα των έγχωσιμων.

λέγοντας:

«Μη σου φαίνεται δά και παράξενο με τη ζωή που κάνεις. Σε δυό χρόνια θάσαι κατάπορος».

—'Ε, λοιπόν, κύριέ μου, θαρρείς πως ήμωνα προφήτης. 'Υστερα από δυό χρόνια ήσαν άγνωστός. Είχε γεράσει. Πόσο γρήγορα άλλαζε ο άνθρωπος! Ήταν, βέβαια, άκόμα άμορφάφροπος, αλλά είχε χάσει πειά τη φρεσκάδα του κι' η γυναίκες δεν τον νιγηρούσαν πειά, όπως πριν. Ζωή μαύρη κι' άραχλή που πέρασε τότε!

Τότε δεν του άρεσε, τίποτε, τίποτε. Διαρκώς ήταν στα νεύρα του. Άφρησε τη δουλειά του, για ν' άνοιξη κατελάδικο. Έχασε το κόμα του λεφτά. 'Υστερα θέλησε να γίνη ήδοποιός, μα δεν μπόρεσε να σταθή στη σκηνή. Κατόν άρχισε να συγχάζει στους δημόσιους χορούς. Εύτυχός, τον φώτισε ο Θεός και κράτησε μερικά λεφτά και μ' αυτά ψευτοζούμε τώρα. Και να σκέπτεται κανείς πως κάποτε είχε διόλωση περιουσία στα χέρια του!

... Τώρα πειά βλέπετε που καπάνησε. Τον έπιασε ένα είδος πείλας. Θέλει να φαίνεται νέος. Θέλει να χορεύη με τις γυναίκες, να νικήση το άρομα τους, τις ποιμάδες τους. Κακώμωρε γέρο μου.

Μιλώντας η γοηύδα, κίτταζε με μάτια θολά από τα δάκρυα τον μεθυμένο συζυγό της, που ροχαλίζει. 'Υστερα τον πλησίασε σιγά-σιγά και τον φίλησε απαλά πάνω στα μαλλιά του.

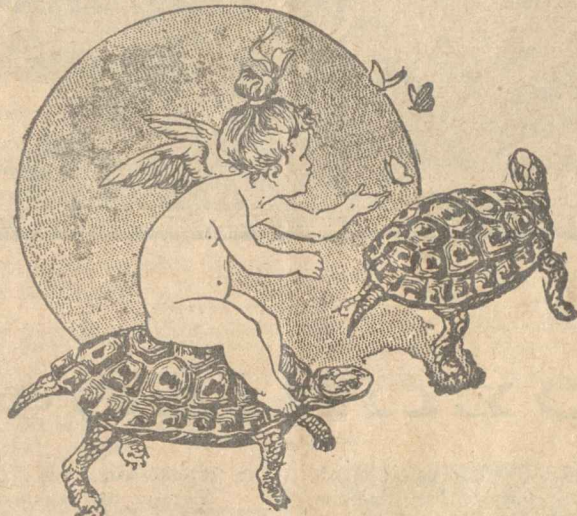
Ο γιατρός σηκώθηκε για να φύγη.

Τότε έβλεπε τον ρώτησε:

—Γιατρέ μου, δεν μου λέτε τη διεύθυνσί σας;

—'Ισως σάς χρειασθώ για τον καίμενο πόν άντρα μου. Γιατί τον άγατώ, ν' έλες του τις μουνταριές. Τον λατρεύω, καταλαβαίνετε;...

ΓΚΥ ΝΤΕ ΜΩΠΑΣΣΑΝ

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ ΜΟΝΤΑΙΝ

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΑΘΕΙΔΩΝ

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Κ. Κ.

Απτή άνθνια ώραίτης, η οποία θα έλεγε κανείς ότι είνε η άμφοσις αυτής καί' αυτή της άριστοκρατικότητας. Ένα χατωμένο πλάσμα, του όποιου η θέα, η άμυλία, η συμπεριφορά έσκωρδίζει και φανερώνη την άριστοκρατικότητα της άκαρπιας της. Αί εμφανίσεις της—χαρωχριστικές κομψότητας και συμπεριφορές—σε φίλους έλκεντους κίελους. Την διακρίνει απλή άνθια, που αληθινά είνε ένα κόσμια ασάνιο.

Η ΜΟΝΤΑΙΝ

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

—Την περιέβλεπον Τετάρτην μία θανιασία δεξίσις παρά τω κ. και τή κ. Ν. Νικολαΐδη.

—Ένας διάσημος άριστοτεχνικός από άμυγδαλές ρός.

—Η άκοδόσκινα έφερε τουαλέττα χαρακτηριστικής κομψότητας.

—Ένα άνοξιάτικο λουλούδι η δες Νικολαΐδη με τουαλέττα έξυπνου γούστου και εκασέας, γυρί με ζώνη βελούδινα κόκκινη.

—Πολλά τραπέζια μπριζ, τα όποια ύπερ ποτε κατακαυδόνοντο από τις πλέον κεσρές δες, μεταξύν των όποιων χάρις χάριτος η δες Λέα Φορέστη με τουαλέττα ρογέ καρέ και κόκκινη και φράντο καπέλο καρέ, δες Ζαρεφοπούλου σε πόρους μπλέ κενανάρυ άραβόταν σάουλον, η δες Αλή 'Αμπατέλου—παρεπιδηούσα εκ Λονδίνου—με τουαλέττα ρός και μαυτό χαριτωμένο μπλέ, η δες Ντεροπούλου με έμφρονη άνοξιάτικα με τουαλέττα μαύρη και θανιασίου κίελου, δες 'Εμπερζου, η μία μπλέ ρογέ και κόκκινη ζώνη και η άλλη γυρί-βρό, έπίσης θανιασίου τουαλέττα.

—Στην καλλιτεχνική ελότησά μερικά θανιασθείσαι σιλουέττα η κ. Ρόσποδς με λανιάς γυρί μπλέ θανιασθείσαι κούπ και καπέλο από φράντο καρέ, η κ. Μελά τουαλέττα κόκκινη και χαριτωμένο κενανάρυ από φράντο καρέ, η κ. Περατζόγλου με τουαλέττα καρέ και καπέλο μαύρο, η κ. Ζαρεφοπούλου τουαλέττα θανιασίου κατέ-κατέ και μικρό καπέλλο φράντο μαυρίν.

—Θανιασίου διάκορυς άθρούντων. Κυκλίκων πλουσιότατων.

—Την περιέβλεπον Παρασκευήν δεξίσις παρά τω κ. και τή κ. Β. Άλφειδ.

—Η άκοδόσκινα έφερε κομωτάτη κόκκινη τουαλέττα.

—Πολλά τραπέζια μπριζ. Χαριτωμένες εμφανίσεις. Η κ. Άλφειδ με μπλέ τουαλέττα ήταν η άφραστέρτα εμφανίσις. Η κ. Μελά η κ. Γνωρίστρα τουαλέττα μαύρη και ποσάννη η κ. Βοορέ φανερων κομωτάτη τουαλέττα, η κ. Γ. Μασκά, η κ. Λαδοπούλου με τουαλέττα θανιασίου εκούπ.

—Χορηγική μιστίττα το παρολθόν Σάββατον παρά τω κ. και τή κ. 'Αλ. Δημητριάδη.

—Αί δες Νέστη και Αλφειν Δημητριάδη έφρασαν τουαλέττες Πανόλ'άντες, η μία λευκή με δυό πόρους και η άλλη τουαλέττα κενανάρυ ανηδανύμενη με μπλέ πατζελ.

—Νομίζω κομωτάτη, τουαλέττες σε πόρους πατζελ, στις όποιες ενδιαφέρουσα καλλιτεχνικά νεκρά στον τόνο που είνουσι πότε η υδα εινάκιν άντ γυνάκας, τις δες έφρασαν με χαρακτηριστική κομψότητα η δες Α. Λαδοπούλου, Α. 'Αργυροπούλου, Ν. Γνωργάδη και Νικολαΐδη.

—'Ομορφες εμφανίσεις ήταν η δες Ζαρεφοπούλου με μπλέ πατζελ τουαλέττα. Παρασκευήν ύπερ και Φορέστη σάξ από τις άφραστέρτες εμφανίσεις.

Η ΜΟΝΤΑΙΝ

ΠΑΡΑΚΑΛΕΙΤΑΙ Ο Κ. 'ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΑΝΩΤΗΣ

—'Αποστόλς, άδός Βασιλικής, άρ. 7, να αλληλ εκ των γραφείων μας.

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σε άπολότης ίκονογραφίας τινες παλιά διάσσορα βιβλία, τινες είδους και πίπας γλώσσας, καθώς και έλλογες βιβλιοθήκες. Γράψατε: Μανώτης, Λέκα 7, 'Αθήνας.

Η ΣΤΗΛΗ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

ΠΟΣ ΔΙΑΤΗΡΕΙΤΑΙ Η ΕΜΟΡΦΙΑ

(Η ΣΥΜΒΟΥΛΗΣ ΤΗΣ ΦΙΛΗΣ ΣΑΣ)

Τιτίκαν Β. Θεσσαλονίκην.—Μπορείτε να έχετε ένα άπνηθστο άμπαζού, με τον εξέως τρόπο:

Έφρανετε σ' ένα βιβλίο ώραία φυλλάματα από σπαράγγια, από κινιά άκακίας ή από άλλα φυτά. Κατόν κολλάτε τα φυλλάματα σε μία μουσελίνα και τα σκεπάζετε με πονέ. Έτσι θα έχετε μία ώραία και άπνηθστη γαρνιτούρα για το άμπαζού σας.

—'Ελ. Πινίκην.—Με το ρός βραδυό φρεμιά σας από μουσελίνα, να φρεσέτε γοβάκια από ρός σατέν και κάλτσες από ή μπέξ, πολύ άπνηθσομες.

Με λ α χ ρ ο ι ν ή ν. Πειραιά.—Το φάρμακο για τις οντίδες θα το μεταχειρίσθε μ' έλαφο μασά, επί δυό-τρεις μήνες, ήμερα παρ' ήμεραν.

—'Ιδού η συνταγή του κόκκινου για τα μάγουλα:

Carmin no 40, pulvérisé	10 gr.
Kaolin blanc	50 »
Oxyde de zinc pulvérisé	50 »
Gomme pulvérisé	10 »
Amidon	50 »
Viollette	5 »

Εστερ, Πειραιά.—Για τις φακίδες μετχειρισεϊτε τακτικά για κάμποσο καιρό την εξέως άλοκή:

Precipité blanc	5 gr.
Sous-nitrate de bismuth	5 »
Vaseline	40 »

—'Όταν η φακίδες εξαλειφθούν, παύετε την επόληση.

Κυρίαν Διονυσίαν Κ.—Για τα μαλλιά σας, σάς συνιστώ λούσιμο με νερό από καρυδόφυλλα. 'Επίσης να τα χτενίζετε συχνά με βαρύ βραδυό ποσά.

Για τις οντίδες του μετώπου, θα σάς άφελήση η μάσκα από καουτσούκ, αλλά να μετχειρισεϊθτε μία ειδική, μόνο για το μεσίο δηλαδή.

Για την περιφέρεια, σάς συμβούλευο περίπλοτο και γυναικική.

—'Α π ε λ π σ μ ε ν η ν. Ένταυθα.—Να μετχειρισεϊτε την εξέως λούσιον:

Alun pulvérisé	10 gr.
Ammoniaque	1 »
Acide salicylique	0,10 »
Eau de roses	100 »
Glycerine	50 »
Eau de laurier-cerise	10 »
Lilas (Terpeneol)	30 »

Με τη λούσιον λοιπόν αυτή θα αφείνουν οι πόροι του δερματός σας και δεν θα έχετε πειά μικρά μαύρα σπυρίδια. Μετά την άφραση των σπυρίδιων, να μη βάτετε κομπότσες, αλλά απλά να βρέχετε το δέρμα με κολώνια ποσότης ποιότητας.

—'Ε δ ί θ.—Τ' άνοξιάτικα καπέλα θα είνε καμωμένα από φράντο ή από βράντα, σε σέξ-διο πόρους και θα φοριόνται γυρά προς τα έμπρός, ώστε να σκεπάζουν τα φρύδια και ν' άφείνουν άσέκαστο το σέξον.

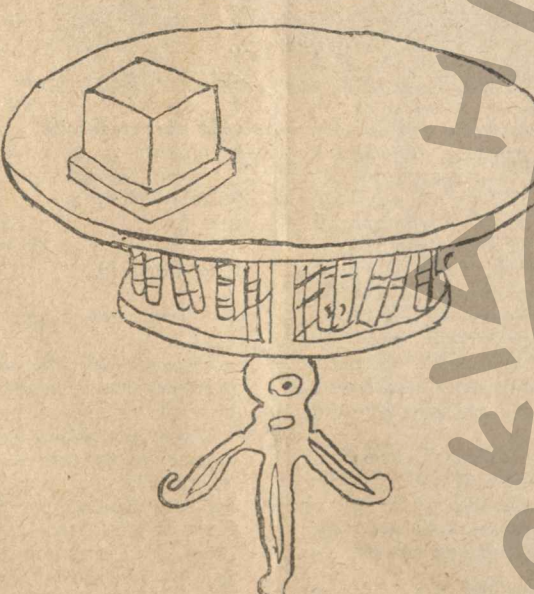
Η ΦΙΛΗ ΣΑΣ

ΔΗΛΩΣΙΣ

Αηλομένη και πάλιν δει εν 'Αμερικη την άντιπροσωπειάν δει την κατή φύλλον πόλιν του περιοδικού μας 'Μπουνέτο' άνεθεσάμεν από του παρελθόντος 'Ιουλίον εις την 'Εταιρείαν 'ATHENS NEWS AGENCY, 308, 310 West 8th St. και ο παρονομασμένος εν 'Αμερικη' ός άντιπρόσωπος του περιοδικού μας κ. Κ. Καλάρπουλος δεν μάς άντιπροσωπειεί και κακώς πρτίτει παρονομασμένος ως τοιούτος. Παρακαλούμεν πάντας τους εν 'Αμερικη' μεταπολιτείας του περιοδικού μας, όπως άπενθύνονται εις την άναγνωρομένην παρ' ήμων ως άνω 'Εταιρείαν.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

Το παραπάνω τραπέζι-βιβλιοθήκη μπορεί να γίνη έχοντας ως βάσι ένα σκαμνί του πιδόνου, το όποιο σήμερα θεωρείται πτεροντί.

ΟΠΟΥ ΞΑΝΑΖΩΝΤΑΝΕΥΕΙ Ο ΘΥΡΑΛΟΣ ΤΩΝ ΕΥΓΕΝΩΝ ΛΗΣΤΩΝ...

ΕΝΑΣ ΙΠΠΟΤΙΚΟΣ ΑΡΧΙΛΗΣΤΗΣ

(Καπετάν Λάμπρο, ο τρομεράτης της Βραζιλίας)

νέοι σε καρτέλα.

Η άριστοκρατία δεν είχε προνόμιο αποκλειστικό των ηθικών και των ενεργειών ευγενών. Έχουν και οι ληστές τη δική τους άριστοκρατία. Από αυτής της άποψης, ο Λάμπρο μπορεί να θεωρηθεί... ευγενής με ούκωτος. Κατάγεται, πράγματι, από μια παλιά οικογένεια, της οποίας τα μέλη δεν κάνουν άλλη δουλειά, από δω και διακόσια χρόνια, παρά να ληστεύουν τα πλοία στα ύδατα της περιφέρειας. Για την οικογένειά αυτή, η ληστεία καίντησε ιερή παράδοση. Και ο Λάμπρο προστάει να σταθεί στο ύψος της παραδόσεως που του κληροδότησαν οι πρόγονοί του.

Όπως όλοι οι μεγάλοι άνδρες, έτσι και ο Λάμπρο έχει τα ιδιαίτερα γνωρίσματά του. Και αυτά είναι τα μεγάλα του γυναικία με τη φαρδιά μασή ταρταρούγα γύρω, η άφηρη συμπεριφορά του και οι λεπτοί τρόποι του. Με δυο λόγια, είναι ένας ληστής των θάλασσων, που θα μπορούσε να κινηθεί με άνεση και στο καλύτερο σαλόνι...

Σε μια χώρα, της οποίας όλοι οι πολίτες φημίζονται για τη σκοτεινιά τους δεινότητα, ο Λάμπρο έχει φήμη μεγάλου σκοπευτή. Μπορεί να επιτύχει και καρδόνι στον αέρα. Όσον αφορά την παρομώδη ευγένειά του, αυτή δεν την εμπόδισαν να στείλει μέχρι σήμερα στον άλλον κόσμο εκατόν είκοσι ανθρώπους: άνδρες, γυναίκες και παιδιά άμαχοι.

Ο «Βρετανικός Ήνωμένος Τύπος», η μεγάλη εφημερίδα του Ριον Τανέιρον, μας πληροφορεί ότι η Βραζιλιανή Κυβέρνηση, θέλοντας να μάθει πελάτα και παύλα στα κατορθώματα του επικινδύνου αυτού ληστή, ανέθεσε σε διακόσιους στρατιώτες και χωροφύλακες να τον κυνηγήσουν και να καταβάλουν κάθε προσπάθεια για να τον πιάσουν ή να τον σκοτώσουν, αυτόν και τη συμμορία του. Όσο, ο Λάμπρο αν θα μπορούσε να εξαφανιστούν την τρομερή σπείρα του Λάμπρο.

Ο Βραζιλιάνος έχει στήσει το βασίλειό του σε μια περιφέρεια της ζούγκλας της βορειοανατολικής Βραζιλίας, σε μια άγρια και άπαικτη σχεδόν περιφέρεια, γεμάτη κατάρχατες, γκαριούς, αδιάβατους θαμνούς και έλη. Ποιος θα ήταν εκείνος που θα τολμούσε να τον κυνηγήσει μέσα σ' αυτόν τον δαίδαλο των δασών; Έξ' άλλων, κανείς εκτός από τον Λάμπρο, δεν γνωρίζει αυτά τα μέρη. Ο αρχιληστής ήξερε καλά τι έκανε, διαλέγοντας για καταφύγιο αυτή την περιοχή.

Οι στρατιώτες που τον κυνηγούν είναι βέβαια πως αν ζητήσουν να εισχωρήσουν στη ζούγκλα, θα γκρούν, θα πέσουν σε κομμάτια ένδερα, θα είναι καταδικασμένοι σε βέβαιο θάνατο... Ο Λάμπρο έχει μαζί του μονάχα είκοσι παλληκάρια. Με τη διαφορά πως οι είκοσι αυτοί άνδρες του είναι φαντακτά άφορμαμένοι, περιφρμωμένοι, άφορμαμένοι να σκοτωθούν μάλλον παρά να πέσουν στα χέρια της δικαιοσύνης, με την οποία έχουν να κανονίσουν πολλούς παλιούς λογαριασμούς...

Υστερα απ' όλη αυτή, φαίνεται ότι ο άρτινομικός επιθεωρητής Κρόνος Σεβαλιέ, ο οποίος βρίσκεται τώρα επί κεφαλής του καταδικαστικού αποσπάσματος και ο οποίος έδωσε τον λόγο της τιμής του να μη ξαναγυρίσει χωρίς να φέρη το κεφάλι του Λάμπρο, θα κοινασθή πολύ για να κρατήσει την υπόσχεσή του. Ίσως μάλιστα να μη την πραγματοποιήσει ποτέ.

Ο Ολιβέιρα έχει καταστήσει ένα... σύστημα εργασίας πολύ απλό και πολύ αποτελεσματικό. Κάθε τόσο, βγαίνει από τη ζούγκλα μαζί με τα είκοσι παλληκάρια του, κάνει έφοδο σε κομμάτι από τις μακρές πολιτείες της απέραντης βορείου Βραζιλίας, σφάζει τους πολιτι-

κούς, στρατιωτικούς και δικαστικούς άρχοντάς της και ύστερα φροντίζει να ανεφοδιασθή με τρόφιμα, με όπλα, με πολεμοφόδια και με... έρωτα!

Τι τα θέλετε, ο γενναίος Λάμπρο είναι φανατικός, λυσσάλης λάτρης του όρατου φύλου! Δεν αποκλείεται, μάλιστα, η ματιά του αυτή να τον καταστρέφει μια μέρα, όπως κατέστρεψε και τόσους άλλους... Για κάθε Σαμάρν, υπάρχει και μια Δαλντά. Συχνά τα παλληκάρια του του κάνουν αυτή την παρατήρηση, με όλο τον δειλόμενο σεβασμό. Μα ο Βραζιλιάνος χαμογελάει και απαντά:

— Άν μου είχε γραφτεί να το πάθω αυτό, ως το πάθω. Θα ήθελα όμως η γυναίκα που θα με προδώσει, να είναι πολύ όμορφη — γα να μπορέσω να τη συγχωρέσω για την προδοσία της!

Μια μέρα, σε μια ταβέρνα, ένα όμορφο κορίτσι, ενώ καθόταν στα γόνατα του αρχιληστή, του είπε σε τόσο σοβαρό και άσπιο:

— Δεν ξέρεις πόσο θάβηκα να σε καταδώσω στους χωροφύλακες...

Ο Λάμπρο, αντί να θυμώσει, έσφιξε τη Βραζιλιανή στην αγκαλιά του, κύλησε τα χείλη του στα δικά της χείλη και της αποκρίθηκε:

— Δεν πρέπει να με καταδώσεις διότι... Καλύτερα να με πουλήσεις... Το κεφάλι μου έχει μεγάλη αξία, όμορφα μου... Και με τα χρήματα που θα πάρεις, να αγοράσεις ένα μεταξωτό φουστάνι, για να γίνεις πιο όμορφη!

Ο Λάμπρο είναι δημοφιλέστατος στη Βραζιλία. Δηλαδή είναι — να εννοηθεί — αγαπητός σε όλους που δεν έχουν χρήματα, διαμαντικά και κοσμητολογικά σπίατα, στους φτωχούς και στους άστεγους, οι οποίοι χαίρονται βλέποντας τον Ολιβέιρα να ξεγυμνώνει τους πλοσίους.

Ο αρχιληστής αυτός είναι επίσης αγαπητός και σε μερικά ρομαντικά κορίτσια που ένθουαζονται με την τόλμη και τη γενναϊότητά του, με τους άριστοκρατικούς τρόπους του και με τη λατρεία του προς το όμορφο φύλο... Και πολλοί τον θεωρούν προστάτη των αδυνάτων και των ανηλεεισπίτων.

Κάποτε ένας πλούσιος γαιοκτήμων έδωσε ένα φτωχό αγρότη από το κτήμα που του νοίκιασε, επειδή δεν είχε να πληρώσει το μισθώμα του. Ο αγρότης πήγε και παρανόηκε του Λάμπρο. Και εκείνος, χωρίς να χάση καιρό, πήρε τρία παλληκάρια του και τράβηξε για το σπίτι του γαιοκτήμονος. Και όταν βεβαιώθηκε πως ο σκληρόκαρδος έγκλειστος άνθρωπος έδωσε πράγματι τον αγρότη από το κτήμα, προσηύχε, αντί να τον σκοτώσει, να τον υποβάλει σ' ένα τρομερό μαρτύριο.

Δέταξε να τον γδύνουν, να τον δέσουν χειροτόδα, να τον μεταφέρουν κοντά σ' ένα τέμνα και να τον αφήσουν εκεί. Υστερ' από λίγα λεπτά της ώρας χιλιάδες κοινούλα έβρεσαν επάνω στο γυμνό σώμα του γαιοκτήμονος, ο οποίος σφίλιζε και σπασταρούσε από τις ενόχλησεις των έντομων.

Το μαρτύριο αυτό βάσταζε μισή δολοχρή ώρα. Όταν ο Λάμπρο λυτήθηκε τέλος το γαιοκτήμιο και διάταξε να τον λύσουν, χρειώθηκε να τον ξαναδέσουν επειδή στο μεταξύ είχε τραβηχθεί από το νευρικό ερεθισμό που του προκαλούσε τα κεντήματα χιλιάδων κοινουπιών!

Αντί το περιστατικό και πολλά άλλα τέτοια έγιναν άφορμή να δημιουργηθούν πολλοί θρήνοι γύρω από το Λάμπρο. Και η αλήθεια είναι ότι ο Ιπποτικός αυτός ληστής ξεδείχθηκε μέχρι σήμερα πολλούς άδικουμένους και ότι τιμώρησε πολλούς πλούσιους για τ' άδικα τους έντοικτα.

Ένας άνθρωπος που πέρασε ζωή πολυτάραχη και τρομακτική όπως ο Λάμπρο, είναι έτοιμος να έχει γνώσεις πολλές περιπέτειες και να έχει η' άφηρηθή πολλά όμορφα ανέκδοτα. Ένα όμως από τα πιο χαρακτηριστικά επεισόδια που συνέβησαν του Λάμπρο, ίνε και το ακόλουθο:

Ένα μεσημέρι, ο αρχιληστής μπήκε στο μπαλκόνι μιας μικρής τάβλες, κρατώντας το περιστόριο στο χέρι και ακολουθούμενος από δυο παλληκάρια του. Ίδιοκτησία του γαιοκτήμονος αυτού έπρεπε να είναι μια όμορφη νέα, η οποία, μόλις έβλε το ληστή να μπαίνει μέσα, έτρεξε άβυσσος να προφυλάξει το ταξείο της.

— Τα λεπτά σου! την διάταξε ένα από τα παλληκάρια του Λάμπρο, σημαδεύοντάς την με την κορμιά του.

— Ποτέ! αποκρίθηκε κελνή, με σταθερή φωνή.

— Τα λεπτά σου, είδεμυ πυροβολό! δορυβήκε ο ληστής.

— Άν ήταν ο Λάμπρο έδω δεν θα τολμούσατε να κάνετε αυτό σε μια ανυπεράσπτη γυναίκα! είπε τότε η ιδιοκτήτρια του καταστή-

ΘΑΛΑΣΣΙΝΑ ΔΡΑΜΑΤΑ

ΤΟ ΤΡΑΓΙΚΟ ΤΕΛΟΣ ΜΙΑΣ ΦΥΛΗΣ ΠΕΙΡΑΤΩΝ

(Μια τραγική και μυστηριώδης ιστορία που άρχισε προ ενός αιώνος κι' έτελειωσε προ πέντε ετών)

φατα κάπνα, τα οποία το έλεγαν άναγκασμένοι να παρεκκλίνη πολλές φορές μίλια από το δρόμο του.

Τέλος, μια νύχτα τα στοιχεία της φύσεως έκόπασαν και, το πρωί όταν ανέπλε ο ήλιος, το «Κρητή Μπρόδερ» βρέθηκε κοντά στις άπες μιας μικρής νησίδος, χαμένης μέσα στο άπειρο του άκεανού.

Ο άναγκασμένοι και οι άνδρες του πληρώματος, συγκλονισμένοι έπαισαν στο κατάστroma, περιεργάζονταν άλλοι με τηλεσκοπία και άλλοι με τα μάτια τους το περίεργο νησάκι, όταν σε μια στιγμή, ο πλοίαρχος Κόρνουμ είπε:

— Το ξέρε αυτό το νησάκι! Είναι το Πίτκαϊον, το έρημονήσι του Βερνάρ που η τραγωδία του «Μπρόντο» το έκανε περίφημο στα νησιώτικα έγγραμματα χρονικά. Άκούστε την... Μια μέρα του 1789 το πλοίο της αγγλικής πολεμικής φρεγάτας «Άνικητος» έστάσιασε.

Το ξέρε αυτό το νησάκι! Είναι το Πίτκαϊον, το έρημονήσι του Βερνάρ που η τραγωδία του «Μπρόντο» το έκανε περίφημο στα νησιώτικα έγγραμματα χρονικά. Άκούστε την... Μια μέρα του 1789 το πλοίο της αγγλικής πολεμικής φρεγάτας «Άνικητος» έστάσιασε.

Τέλος, μια νύχτα τα στοιχεία της φύσεως έκόπασαν και, το πρωί όταν ανέπλε ο ήλιος, το «Κρητή Μπρόδερ» βρέθηκε κοντά στις άπες μιας μικρής νησίδος, χαμένης μέσα στο άπειρο του άκεανού.

Ο άναγκασμένοι και οι άνδρες του πληρώματος, συγκλονισμένοι έπαισαν στο κατάστroma, περιεργάζονταν άλλοι με τηλεσκοπία και άλλοι με τα μάτια τους το περίεργο νησάκι, όταν σε μια στιγμή, ο πλοίαρχος Κόρνουμ είπε:

— Το ξέρε αυτό το νησάκι! Είναι το Πίτκαϊον, το έρημονήσι του Βερνάρ που η τραγωδία του «Μπρόντο» το έκανε περίφημο στα νησιώτικα έγγραμματα χρονικά. Άκούστε την... Μια μέρα του 1789 το πλοίο της αγγλικής πολεμικής φρεγάτας «Άνικητος» έστάσιασε.

Το ξέρε αυτό το νησάκι! Είναι το Πίτκαϊον, το έρημονήσι του Βερνάρ που η τραγωδία του «Μπρόντο» το έκανε περίφημο στα νησιώτικα έγγραμματα χρονικά. Άκούστε την... Μια μέρα του 1789 το πλοίο της αγγλικής πολεμικής φρεγάτας «Άνικητος» έστάσιασε.

Το ξέρε αυτό το νησάκι! Είναι το Πίτκαϊον, το έρημονήσι του Βερνάρ που η τραγωδία του «Μπρόντο» το έκανε περίφημο στα νησιώτικα έγγραμματα χρονικά. Άκούστε την... Μια μέρα του 1789 το πλοίο της αγγλικής πολεμικής φρεγάτας «Άνικητος» έστάσιασε.

Το ξέρε αυτό το νησάκι! Είναι το Πίτκαϊον, το έρημονήσι του Βερνάρ που η τραγωδία του «Μπρόντο» το έκανε περίφημο στα νησιώτικα έγγραμματα χρονικά. Άκούστε την... Μια μέρα του 1789 το πλοίο της αγγλικής πολεμικής φρεγάτας «Άνικητος» έστάσιασε.

Το ξέρε αυτό το νησάκι! Είναι το Πίτκαϊον, το έρημονήσι του Βερνάρ που η τραγωδία του «Μπρόντο» το έκανε περίφημο στα νησιώτικα έγγραμματα χρονικά. Άκούστε την... Μια μέρα του 1789 το πλοίο της αγγλικής πολεμικής φρεγάτας «Άνικητος» έστάσιασε.

Το ξέρε αυτό το νησάκι! Είναι το Πίτκαϊον, το έρημονήσι του Βερνάρ που η τραγωδία του «Μπρόντο» το έκανε περίφημο στα νησιώτικα έγγραμματα χρονικά. Άκούστε την... Μια μέρα του 1789 το πλοίο της αγγλικής πολεμικής φρεγάτας «Άνικητος» έστάσιασε.

Το ξέρε αυτό το νησάκι! Είναι το Πίτκαϊον, το έρημονήσι του Βερνάρ που η τραγωδία του «Μπρόντο» το έκανε περίφημο στα νησιώτικα έγγραμματα χρονικά. Άκούστε την... Μια μέρα του 1789 το πλοίο της αγγλικής πολεμικής φρεγάτας «Άνικητος» έστάσιασε.

Το ξέρε αυτό το νησάκι! Είναι το Πίτκαϊον, το έρημονήσι του Βερνάρ που η τραγωδία του «Μπρόντο» το έκανε περίφημο στα νησιώτικα έγγραμματα χρονικά. Άκούστε την... Μια μέρα του 1789 το πλοίο της αγγλικής πολεμικής φρεγάτας «Άνικητος» έστάσιασε.

Το ξέρε αυτό το νησάκι! Είναι το Πίτκαϊον, το έρημονήσι του Βερνάρ που η τραγωδία του «Μπρόντο» το έκανε περίφημο στα νησιώτικα έγγραμματα χρονικά. Άκούστε την... Μια μέρα του 1789 το πλοίο της αγγλικής πολεμικής φρεγάτας «Άνικητος» έστάσιασε.

Το ξέρε αυτό το νησάκι! Είναι το Πίτκαϊον, το έρημονήσι του Βερνάρ που η τραγωδία του «Μπρόντο» το έκανε περίφημο στα νησιώτικα έγγραμματα χρονικά. Άκούστε την... Μια μέρα του 1789 το πλοίο της αγγλικής πολεμικής φρεγάτας «Άνικητος» έστάσιασε.

Το ξέρε αυτό το νησάκι! Είναι το Πίτκαϊον, το έρημονήσι του Βερνάρ που η τραγωδία του «Μπρόντο» το έκανε περίφημο στα νησιώτικα έγγραμματα χρονικά. Άκούστε την... Μια μέρα του 1789 το πλοίο της αγγλικής πολεμικής φρεγάτας «Άνικητος» έστάσιασε.

Το ξέρε αυτό το νησάκι! Είναι το Πίτκαϊον, το έρημονήσι του Βερνάρ που η τραγωδία του «Μπρόντο» το έκανε περίφημο στα νησιώτικα έγγραμματα χρονικά. Άκούστε την... Μια μέρα του 1789 το πλοίο της αγγλικής πολεμικής φρεγάτας «Άνικητος» έστάσιασε.

Το ξέρε αυτό το νησάκι! Είναι το Πίτκαϊον, το έρημονήσι του Βερνάρ που η τραγωδία του «Μπρόντο» το έκανε περίφημο στα νησιώτικα έγγραμματα χρονικά. Άκούστε την... Μια μέρα του 1789 το πλοίο της αγγλικής πολεμικής φρεγάτας «Άνικητος» έστάσιασε.

Το ξέρε αυτό το νησάκι! Είναι το Πίτκαϊον, το έρημονήσι του Βερνάρ που η τραγωδία του «Μπρόντο» το έκανε περίφημο στα νησιώτικα έγγραμματα χρονικά. Άκούστε την... Μια μέρα του 1789 το πλοίο της αγγλικής πολεμικής φρεγάτας «Άνικητος» έστάσιασε.

του προσώπου της γής.

Την πρώτη φορά που έτυχε να περάσω απ' το νησάκι αυτό — πέντε τώρα άρκετά χρόνια — οι κάτοικοι του ήταν μόλις καμιά τριανταριά, κατά τα τρία τέταρτα άνδρες και κατά το ένα τέταρτο γυναίκες. Όλοι τους όμως ήταν προσβεβλημένοι από ήλιθότητα και δεν ήταν εις θέαν να μιλήσουν.

Μετά την αφήγησι αυτή του πλοίαρχου, το «Κρητή Μπρόδερ» άγκυροβόλησε σ' έναν μικρόν όρμησκο του Πίτκαϊον και ο πλοίαρχος Κόρνουμ αποβίβαστηκε στο νησί συνοδευόμενος από μερικούς ναύτες.

Στην παραλία δεν συνάντησαν ψυχή ζωντανή. Άφου εξερεύνησε τα περίχωρα ο πλοίαρχος με τους άνδρες του, έτοιμαζόταν να γυρίση στο πλοίο, όταν ξαφνικά είδαν έναν άνθρωπο να περνά τρέχοντας μπροστά τους. Τον ακολουθήσαν κι' έφτασαν έτσι μπρος σε μια καλύβα. Έσπασαν τότε την πόρτα της και μπήκαν μέσα.

Το πρώτο πράγμα που κίνησε την περιέργειά του πλοίαρχου και των ανδρών του, ήταν ένα τεράστιο τραπέζι, με αδέξια, πρωτόγονες, αλλά άρκετά εκφραστικές εικόνες, ζωγραφισμένες επάνω του.

Η πρώτη εικόνα παρίστανε 8 ανθρώπους που περιμάζευαν στην άκρογιαλιά τα σπινθήρια κάποιου ναυαγίου. Η δεύτερη παρίστανε μια συμπλοκή μεταξύ των ίδιων όχτων ανθρώπων — προφανώς των τελευταίων κατοίκων της νησίδος — και μια γυναίκα που στεκόταν άμυνας τους με τα χέρια άλωμένα σε στάσι βιεντουκή. Στην τρίτη εικόνα ήταν ζωγραφισμένος ένας άνδρας πεσμένος καταγής με ανοιχμένο το κεφάλι, ενώ ένας άλλος άνδρας έφαινε κρατώντας στην αγκαλιά του μια γυναίκα.

Τι έσήμαιναν οι εικόνες εκείνες; Ίσως αναπαρίσταναν τις φάσεις κάποιου δράματος που είχε έξελιγθει στο τραγικό νησί.

Έκλειν τη στιγμή άκουσθηκε θόρυβος έξω απ' την καλύβα.

Ο πλοίαρχος Κόρνουμ προχώρησε προς την πόρτα και είδε δυο από τους ναύτες του που τραβούσαν μέσα έναν άνθρωπο ντυμένο. Ο άνθρωπος εκείνος είχε στο μέτωπο μια βαθιά πληγή που άδωμη δεν ήταν έντελώς εποικιμένη.

Ο πλοίαρχος Κόρνουμ με χαρμονίες του άπρηθινε διάφορες ερωτήσεις. Ο άγνωστος τότε του αποκρίθηκε με φράσεις ακατάληπτες και με ληγμούς.

Ο πλοίαρχος τότε του έδειξε τις εικόνες του τραπεζιού με ύφος ερωτηματικό. Τότε ο περιεργός εκείνος άνθρωπος του έδωσε με χειρονομίες να καταλάβη ότι οι όχτοι άνθρωποι της δεύτερης εικόνας ήταν οι τελευταίοι κάτοικοι της Πίτκαϊον, οι τελευταίοι απόγονοι των περστών του «Άνικητος», οι οποίοι αλλοιωσκότωναν για την κατάντη της μόνιμης γυναικας που βρισκόταν στα δίπλη. Άπο τους όχτους επέβρεσαν πάνω οι δυο της τελευταίας εικόνες. Ο Κόρνουμ είχε πάρει τη γυναίκα και είχε πρηγει, αφού έβληχε στο κεφάλι τον τελευταίο του, αυτόν δηλαδή που είχαν βρει οι δυο ναύτες με την ούλη στο μέτωπο.

Άλλα τι είχε γίνει άραγε ο κνηστής; Γεμάτος περιέργεια, ο Κόρνουμ παρέλαβε μαζί του δυο ναύτες και έπρεσκέφθηκε δια το μέρος του νησιού που μπορούσαν να χαρμονίσουν ως καταφύγιο των φυγάδων. Έκτομαξού τους έπιασε η νύχτα και κατέφυγαν σε μια καλύβα, όπου και κοιμήθηκαν.

Την άλλη μέρα την άλλη επανέλαβαν τις έρευνές τους.

Σε μια στιγμή, άκουσαν κάτι σαν μορφοί. Προχώρησαν προς το μέρος απ' το όποιο άκουόταν ο θόρυβος αυτός κι' έφτασαν μπρος σε μια σπηλιά, ανάμεσα στους βράχους. Έχει ένα θέμα σπληντικό τους περίεργε.

Καταγής ήταν έσκαμμένο ένα πτώμα, σκεπασμένο με μερικά κουρέλια που προφανώς ήταν υπολείμματα γυναικείου φορέματος.

Άλλα στο πτώμα έκειτο δοικωτότατα μισοεσκαμμένος ένας άνθρωπος εξαντλημένος από κόπωση, από άσπια και από ληπ.

Μόλις ο δυστυχής είδε τον πλοίαρχο Κόρνουμ και τους δυο ναύτες του να πλησιάζουν με φιλικά χαρμονίες, σηκώθηκε, έκανε μερικά πηδήματα και έπειτα έφαινε πρόχοντας.

Σε λίγη ώρα τον όρσαν σκοπούνον κοντά στην άκρογιαλιά. Είχε αυτοκτονήσει, πέφτοντας από έναν ψηλό γκρεμό.

Ο πλοίαρχος Κόρνουμ παρέλαβε τον άλλον κάτοικο του νησιού με την ούλη επάνω στο πλοίο του, όπου ο γκαρδ του πληρώματος τον περιέβαλε με άπαρες περιποιήσεις. Άλλά η εξάντλησή του ήταν τόση, ώστε έπειτα από λίγες ημέρες πέθανε, χωρίς ο πλοίαρχος Κόρνουμ να κατορθώσει να του άποσπάσει λέξη.

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΟΝ ΑΛΛΟΚΟΣΜΟ

ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΠΟΥ ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΝ ΤΟΝ ΕΑΥΤΟ ΤΟΥΣ ΓΙΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ, ΤΑ ΟΠΟΙΑ ΔΕΝ ΔΙΕΠΡΑΞΑΝ!

(Πώς μπορεί να φτάσει κανείς, στα καλά καθούμενα, μέχρι της λαιμητόμου.)

ΩΡΑ τελευταία παίζεται στο Παρίσι, με μεγάλη επιτυχία, ένα σύγχρονο δράμα, που κάνει πολλά γυναικεία μάτια να δακρύζουν. Η υπόθεση του δράματος αυτού είναι η εξής, με δυο λόγια: Μία νέα της ανώτατης κοινωνικής τάξεως της Βουδαπέστης σκοτώνει έναν ηθοποιό, επειδή τη διέφθειρε με τα πλανερά του λόγια και ζήτησε ύστερα να την εγκαταλείψει. Η μητέρα της όμως, θέλοντας να σώσει την τιμή της κόρης της, λέει ότι αυτή σκότωσε τον θεατρίνο που ήταν φίλος της, επειδή της έκανε άπιστες!...

Ο σύζυγός της, ακούγοντάς το αυτό, κοντεύει να παραφρονήσει από τη ντροπή και την απελπισία του! Ωστόσο, η γυναίκα του επιμένει σ' εκείνο που είπε. Μά ο άναρχιτης καταλαβαίνει τέλος την ηρωική θυσία της μητέρας και, για να σώσει ολόκληρη την οικογένεια από την άμωσι, βγάζει την απόφαση ότι ο θεατρίνος δεν σκοτώθηκε ούτε από την κόρη, ούτε και από τη μητέρα, αλλά ότι αυτοκτόνησε μόνος του... Και με την ευχάριστη αυτή λύση, πέφτει η αλυσίδα.

Η περίπτωση αυτή μάς φέρνει στο νου πολλά άλλα δράματα — δράματα πραγματικά και όχι φανταστικά — στα οποία βλέπουμε ανθρώπους αλώμενα να κατηγορούν οι ίδιοι τον εαυτό τους για ένα έγκλημα που δεν διέπραξαν, χωρίς μάλιστα να έχουν να παρουσιάσουν το δικαιολογητικό ότι έκαναν τη θυσία αυτή χάριν ενός αγαπημένου προσώπου, όπως η μεγαλόκαρδη μητέρα που είδαμε παραπάνω.

Μία από τις πιο περίεργες ανάλογες περιπτώσεις — μία μοναδική, μπορεί κανείς να πει, περίπτωση, γιατί ποτέ δεν έγιναν γνωστά τα αίτια που προκάλεσαν την ψευδή δήλωση — είναι η περίπτωση υπόθεσις Μαρτίλ, η οποία χρονολογείται από το 1844.

Στις αρχές του 1844, η Ζωή Μαρτίλ, μία μικρή υπηρέτρια από τη Νορμανδία, εξαναγκάστηκε μυστηριωδώς από το σπίτι του κυρίου της, του πλούσιου γαιοκτήμονος Ντελαλάντ, σ' ένα χωριό του Καλβαντός. Η Μαρτίλ δεν φαινόταν να είχε κανένα ιδιαίτερο λόγο να εξαναγκαστεί από το πρόσωπο της γης, ή να θέσει τέρας στη ζωή της. Ήταν ένα ήσυχο, φρόνιμο και γελαστό κορίτσι. Δεν είχε φίλο και κέρδιζε αρκετά χρήματα. Τα ρούχα της και τα μικροπραγμάτια της βρέθηκαν στο μικρό σεντούκι της, στο δωμάτιο που της είχε παραχωρήσει ο κύριός της... Μά τότε τι απόγινε, πώς χάθηκε έτσι μυστηριωδώς;

Διάφορες διαδόσεις άρχισαν να κυκλοφορούν σχετικά στο χωριό. Και, σιγά-σιγά, διεισφύθη μία σαφής κατηγορία: Την Μαρτίλ τη σκότωσε ο κύριός της, φροντίζοντας να εξαναγκάσει από το πτώμα της. Γιατί; Κανείς δεν μπορούσε να ξέρει. Και όμως δύο ήταν βέβαιοι ότι ο Ντελαλάντ ήταν ο δολοφόνος της καμένης της υπηρέτριας!

Την εποχή εκείνη, η αστυνομία ήταν πιο γρήγορη στη λήψη αποφάσεων και στην εκτέλεσή τους. Δεν είχε την υπομονή, ούτε και τους διαταγμούς της σημερινής αστυνομίας, που ζητά να έχει στα χέρια της θετικά στοιχεία για να συλλάβει έναν άνθρωπο. Κι έφτασε η άδιστη υπόνοια που διετύπωναν οι κάτοικοι του χωριού, για να διατάξει τη σύλληψη του Ντελαλάντ. Μαζί μ' αυτόν, συνελήφθη και ο θεός του Ζιλ, κατηγορούμενος ως συνένοχος.

Και άρχισαν άμεσως ή ανακρίσεις, μακρές και εξαντλητικές ανακρίσεις. Ο Ζιλ, ένας τύπος άκομικο, τρελλάθηκε ύστερα από λίγες μέρες από τον φόβο και την ταραχή του. Τον έκλεισαν σ' ένα φρενοκομείο — και πέθανε κεί, φορώντας τον ζουλομανδύα... Όσο για τον Ντελαλάντ, εξαντλημένος από την αγωνία και τα μαρτύρια, στά όπια τον υπέβαλαν οι ανακριτές, άμολόγησε τέλος όλη την αλήθεια.

Ναι, αυτός είχε σκοτώσει τη Ζωή, με τη βοήθεια του θεού του Ζιλ. Τη σκότωσε σε στιγμές παραφροσύνης, γιατί την αγαπούσε και γιατί εκείνη του είχε πει πως δεν έπρεπε να έχει κομμωτή έλπιδα και ότι θάρευνε από το σπίτι του για να πάει άλλοι δουλειά... Ύστερα μετέφερε, μαζί με τον Ζιλ, το πτώμα της στο κτήμα του που βρισκόταν εκεί κοντά και το πέταξαν σ' έναν βαθύ λάκκο, σκεπάζοντάς το με πέτρες...

Η αστυνομία έρευνήσε τον λάκκο εκείνο, μά δεν βρήκε ούτε ίχνος του πτώματος. Ωστόσο, ο Ντελαλάντ έπαινε ότι είχε σκοτώσει τη Ζωή και ότι είχε πέσει εκεί το πτώμα της. Οι δικαστές, που βιάζονταν να βγάλουν μά δικά αργότερα την απόφασή τους, έλπαν τότε πως ο Ντελαλάντ θα έκανε το πτώμα σ' ένα μεγάλο φούρνο που άνηκε στον Ζιλ. Και ήταν έτοιμοι να καταδικάσουν τον Ντελαλάντ σ' θάνατο, όταν, ξαφνικά, παρουσιάστηκε η Ζωή Μαρτίλ, γελαστή και

ροδομάγουλη, όπως έλινε!

Η Ζωή εξήγησε τότε στο δικαστήριο ότι, ύστερ' από μία σκηνή με τον κύριο της, για μία άσημαντη άφορη, ο Ντελαλάντ την πιάσισε. Εκείνη φοβήθηκε, έφυγε μία νύχτα κρυφά από το σπίτι του και πήγε σ' ένα δούλεμα στο Μπαγιέ. Από πολλές έδωκε τότε τώρα έλεγε να γυρίσει να πάει τα πράγματά της και διαρκώς το ανέβαινε... Τέλος, αποφάσισε να κάνει αυτό το ταξίδι. Κι έφτασε εγκαίρως γά να γλυτώσει το κεφάλι του πρώην κυρίου της από τη λαιμητόμο.

Μά γιατί ο Ντελαλάντ είχε ψεύματα ότι είχε σκοτώσει τη Ζωή; Και γιατί κατηγορήσε και τον τρελλό θεό του; Ούτε ο ίδιος δεν μπόρεσε να εξηγήσει στους δικαστές το μυστήριο αυτό, γιατί ούτε ο ίδιος δεν μπορούσε να καταλάβει τους λόγους που τον έκαναν να διαλογιστεί ότι διέπραξε ένα έγκλημα που δεν το είχε διαπράξει... Και η περίπτωση αυτή παρομύει ένα από τα πιο σκοτεινά αίνιγματα της ψυχολογίας ενός άδικως κατηγορούμενου ανθρώπου.

Πιο παρόμοια είναι η υπόθεση της Μαρίας Πιερόν. Ένα πρωί, ο Γκορόν, ο περίφημος διευθυντής της Παρισινής Ασφαλείας, βρήκε στο ταχυδρομείο του μία άνωμνη επιστολή που τον πληροφορούσε ότι μία νεαρά εργάτρια, η Μαρία Πιερόν, εξαναγκάστηκε μυστηριωδώς από το σπίτι της. Η κοπέλλα αυτή σκότωσε με κάποιον εργάτη Μπερνάρ. Το γράμμα δεν περιείχε περισσότερες πληροφορίες και ο Γκορόν δεν είχε ακόμα στοιχεία αρκετά για να επεξεργαστεί τις υποθέσεις.

Ύστερα όμως από λίγες μέρες πήρε και δεύτερη επιστολή, από τον ίδιο άγνωστο άποστολέα, ο οποίος ειδοποιούσε τώρα τον Γκορόν να πάει σε όρισμένο σημείο του δάσους Μαρλί, όπου θα έκανε μία ενδιαφέρουσα ανακάλυψη. Συγχρόνως, ο επιστολογράφος έδινε και τη διεύθυνση του Μπερνάρ. Ο Γκορόν έσπευσε τότε έναν άνθρωπο που στο δάσος μ' εκείνος γύρισε σε λίγο, μ' ένα δέμα γυναικεία ρούχα, βουτηγμένα στο αίμα. Δεν υπήρχε πια καμιά αμφιβολία ότι τα ρούχα εκείνα άνηκαν στην εξαναγκασθείσα Μαρία, την οποία θα είχε σκοτώσει ο φίλος της ο Μπερνάρ.

Ο ύποπτος εργάτης συνελήφθη και ο Γκορόν τον υπέβαλε σε μακρά ανάκριση. Εκείνος όμως άρνήθηκε την κατηγορία που του διετύπωνε ο αστυνομικός. Έπεσε, ωστόσο, σε τόσες αντιφάσεις και τα λόγια του ήταν τόσο μπερδεμένα, ώστε ο Γκορόν σχημάτισε πια τη βεβαιότητα ότι αυτός ήταν ο δολοφόνος. Έτσι όριστη η μέρα της δίκες του Μπερνάρ, όταν, ξαφνικά — άπαραλλάγτα όπως και στην υπόθεση Μαρτίλ, — παρουσιάστηκε στις δικαστικές αρχές η Μαρία Πιερόν, ζωντανή και υγιεινή.

Έφτασε μία νύχτα από το σπίτι του Μπερνάρ — έδηλωσε — γά ν' ακολουθήσει έναν άνδρα που τον άγαπούσε περισσότερο από τον εαυτό του!

Το πιο περίεργο όμως και το πιο καταπληκτικό σε όλη αυτή την ιστορία, είναι ότι τα δυο άνωμνα γράμματα προς τον διευθυντή της Ασφαλείας τα είχε στείλει ο... Μπερνάρ, περνώοντας μόνος του τη θύρα από τον λαμό του!

Το ήξερα πως η Μαρία μ' εγκατέλειψε γά ν' ακολουθήσει έναν άλλον άνδρα — είπε στους αστυνομικούς, όταν ζήτησαν να μάθουν τα ελαττήρια του άκατανοήτου αυτού διαβημάτος του. Δεν γνώριζε όμως που είχαν πάει... Και δημοφύγησα αυτή τη φρασσία γά να κάνω την αστυνομία να προσπαθήσει να βρει τη βρνη της; τη διεύθυνσή της... Έξ' άλλου, ήθελα και ν' άνοιξω μελέτες στον άνθρωπο που μου έκλεινε τη Μαρία μου...

Αν όμως η Μαρία και ο νέος φίλος της πήγαν να χαρούν τον έρωτά τους όχι στην επαρχία, μά σε καμιά χώρα του έξωτερικού, ο ταλαίπωρος ο Μπερνάρ θα πλήρωνε με το κεφάλι του την ψευδή αυτοκαταγγελία του...

Τελευταία παρατηρήθη και μία άλλη τέτοια περίπτωση.

Ένα πρωί, κάποιος Άνρ Ρός — άνεργος και άνάστος αλήτης — παρουσιάστηκε στη Μασσαλία, στον άναρχιτη που είχε αναλάβει την υπόθεση της στυγεράς δολοφονίας μίας μικρούλης όγιά έταν.

— Έγώ τη σκότωσα σε στιγμές τρέλλας! του είπε.

Ο άναρχιτης τον πίστεψε και τον προφυλάισε. Την τελευταία όμως στιγμή ο κατηγορούμενος έδηλωσε ότι δεν ήταν αυτός ένοχος, παρουσιάζοντας ένα άδιαμφισβήτητο έλλωθιο.

Τι συνέβαινε έπ' τέλους στην υπόθεση αυτή; Η δικαστικές αρχές δεν άργησαν να το μάθουν. Ο αλήτης, άηδισμένος από τη ζωή που έκανε, αποφάσισε να... πάει φυλακή, γά να έχει τη δυνατότητα να άνημα να κοιμηθεί και γά να τρέφεται δωρεάν μ' έσοδα του Κράτους. Και κατηγορήσε μόνος του τον εαυτό του ότι διέπραξε ένα κτηνώδες έγκλημα, γά να τον καταδικάσουν σε ισόβια έσοδα. Άλλ' όταν ο δικηγόρος του τον πληροφορήσε ότι ή πράξή του θα έτιμαζε με καράτιση, ο Ρός τ' άχρειάστηκε — και άμολόγησε όλη την αλήθεια.

ΠΑΛΙΑ ΚΑΙ ΝΕΑ ΑΘΗΝΑ

ΟΙ ΑΘΗΝΑΪΚΟΙ ΔΡΟΜΟΙ

(Η όδός 'Αθηνάς)

Η όδός 'Αθηνάς, που άδίακοτα έλλόζει όλη σ' όλο το μήκος του, είναι η 'Οδός 'Αθηνάς. Αρχίζοντας από την όδον 'Ερμού κι' από το μέρος της που λέγεται 'Μοναστηριό' και φτάνοντας ίσαμε την πλατεία της 'Ομονοίας, βρίσκεται μέσα στο κέντρο της 'Αθηνάς. Το ύψος να είναι η πιο δυνατή ατρία γά ν' άλλως άδίακοτα, όρι βέβαια το στέγυ του, αλλά σε ζωή και σε κίνηση, σε κάτι που θα μπορούσαμε γά το είπαμε έξω-τεροί παρ'άσας.

Ο δρόμος αυτός, η όδός 'Αθηνάς, κατηγορείται έλλωθι γά το πλάτος του. Άλλά η κατηγορία αυτή μάς φέρνει στη μέση γενέσεώς του.

Η όδός 'Αθηνάς είναι ένας από τους τρεις πρώτους μεγάλους δρόμους που φτιάχτηκαν, όταν άποφασίστηκε γά γίνη η 'Αθήνα πρωτεύουσα του έλληνικού βασιλείου και γά μεταφερθή σ' αυτήν ή Αθήνα από το Ναύπλιο, δηλαδή φτιάστηκε στα τέλη του 1834. Οι έλλωθι δυο μεγάλα όρμια ήσαν οι δρόμοι 'Ερμού και Αιόλου. Χαράχτηκε σύμφωνα με το σχέδιο του Γερμανού αρχιτέκτονα Κλέντς. Είναι ίσως ο μόνος πλατύτες δρόμος, που χάραξε ο μηχανικός αυτός, επειδή σύμφωνα με το σχέδιό του με την ίδρυση της κανονικής 'Αθηνάς, όλοι σχεδόν οι έλλωθι δρόμοι της πρωτεύουσας χάραζόνταν στενοί. Οι πρώτοι έφτιαχτες που χάραξαν σχέδιο της 'Αθηνάς, ο Κλέντς κι' ο Σπινέρι, καθόριζαν δρόμους πλατείους και μακρυνούς, πολλές και μεγάλες πλατείες, μεγάλους δημόσιους κήπους, δειροστοχίες, δηλαδή κτήρια πολλά και μεγαλοπρεπέστατα. Ο Κλέντς καθόρισε τα στενά. Οι πρώτοι φανταστήσαν την 'Αθήνα πρωτεύουσα της κατωχώρας 'Ελλάδας, που θα μεγάλωνε γρήγορα όλο το 'Ελληνικό κράτος με μέλλον σπουδαίο, κοσμοπολί. Κι' ήθελαν να την κάνουν την ορατότερη και πιο επιβλητική πολιτεία της 'Ανατολής κι' όλης της Μεσογείου. Ο δεύτερος έβλεπε μικρό το καινούργιο βασίλειο και ήθελε μικρή και την πρωτεύουσά του, όπως και τους δρόμους της. Οπαισθήθηκε, την όδον 'Αθηνάς τη χάραξε κάπως πλατιά.

Πά να διαμορφωθεί ο δρόμος αυτός, φτιάχτηκε να γεμιστούν κτίρια παλαιοτάτα και μερικά έρεισμα έλλωθι κτιρίων, που βρισκόνταν στο μέρος ύπουθε δ' άρχισε σ' όλη την πενή 'Αθήνα, όση είχε κάποτε από την καταστροφή που είχαν πάει ή μάκρες και ή φωτιά στην 'Εσταπιακή, βρισκόνταν σωροί τα έρεισμα. Λίγο άπολωμένη ήταν γά η γηπέδα των κτιρίων, των γκαγκαρών, καθώς τους έλειπε, που θα έπαινε ο καινούργιος δρόμος και που διαμείβθηκαν με 20-25 λεπτά τον τετραγωνικό πήχη και τα οικόπεδα όπου ήσαν χτισμένα στίπια με 70 λεπτά τον πήχη — χωρίς όμως και να πάρουν γρήγορα τα λεπτά τους οι δικαιοφύλακες, όλοι ύστερα άπ' όλην καιρό και με πολλές άγριες — άρχισε ή τελευταία διαμορφώση της 'Αθηνάς τις εργασίες γά τα γράμματα των παλιόπολιτων και των νεοελλήνων, στις 31 του Οκτώβριου του 1834.

Δεν έβρισκε πόσο ήσαν στην άρχη το μήκος του δρόμου αυτού, δηλαδή ίσαμε που σημεινόν σημείο της έφτανε όταν πρωτανοίχτηκε. Έκείνος ένος όμως που είχαν έλθει στην 'Αθήνα στα χρόνια εκείνα, έφτασε ότι ο δρόμος ήταν μικρός. Άλλά από άλλες πληροφορίες μάθαμε ότι πά 1860, στη μέση του δρόμου και από το μέρος του, όπου τότε είναι ή 'Ομονοία, ίσαμε το τέλος του στην πλατεία της 'Ομονοίας, περνώσε ρεύμα. Και ίσαμε το 1874 το μέρος όπου είναι ή 'Ομονοία γέγονε άκαχη 'Προτοφύλαξη, επειδή εκεί έμεινε στρατιωτικό φρούα.

Από τον Δομήνιο λωπόν του 1834 άρχισε ν' άνοίγεται ο δρόμος και να διαμορφώνεται, άλλα χωρίς πεζοδρόμια. Ήταν δηλαδή πεζοδρόμια ένα κομμάτι γής ίσοπεδομένη. Κι' έπως γίνονταν τότε διαρκώς καμιά μελλοντική πρόβλεψη, έτσι κι' ο δρόμος αυτός φτιάχτηκε γή, μόνο χωρίς πεζοδρόμια, άλλα και χωρίς ύπνομο. Δεν είναι καμιά καμιά παρ'όσον αν γά πολλά χρόνια ήταν ένομο γής γά τη ρήμα του. Πολύ άργότερα είδαμε την έλλειψη του αυτή και προσπαθήσαμε να τον κάμωμε στη μέση του και να τον άνοίξω γά να έλπει το χαρακτοριστικό της βρομιάς του. Ο ύπνομο γέμισε και δεν έλπει πια να ξεφυλή άλάσως, επειδή ο άλλος που συναντούσε ή πια πια χρεώστηκε να τον ξαναάνοίξω γά να τον άδειάσω. Η χρεώση άφ'όψε-έλπει, δούλειά να μη σου λείπει, δεν είπωθηκε ά.

Έτσι όμως που μαζί με το άνοιγμά του πολλοί 'Αθηναίοι και

περισσότερο μερικοί δημοσιογράφοι το είδαν σαν κάτι τρομερό και άνήμποτο, ήταν το πλάτος του. Παραξενεύονταν γά το πλάτος του και δεν έπαιναν γά το κατηγορούν ο ρ ι μ υ τ α τ α. Ή έφημερίδα μάλιστα 'Αθηνά διατύπωνε τις μεγαλύτερες διαμαρτυρίες και έγραφε ότι το άνογμα δρόμου με τέτοιο πλάτος «ήτον αυτόκλητο σκάνδαλο και έγκλημα κατά της νέας πόλεως!». Και σ' άλλο φύλλο της με καινούργια διαμαρτυρία έγραφε: «Τι μάς χρεώζεται όδός τοσούτον εύρεία; Οι χαράξαντες αυτήν δεν έχουνιν ιδέαν των άναγκών των συμπολιτών μας. Αν θέληση τις από το εν πεζοδρόμιο να συνομύληση μετά τινος άλλου εύρισκαμένου εις το άπέναντι πεζοδρόμιο (και πρέπει να σημειωθεί ότι ο δρόμος δεν είχε άποκτήσει άκαχη πεζοδρόμια), θα παρ'ατη άνάγκη να έκάλη κρηναγας στενωρείας και πάλιν δεν θα άνούεται».

Κ' οι 'Αθηναίοι που είχαν όρεξη και καιρό να κοροϊεύονταν, δεν έπαιναν να λένε εξιπνώσε γά το πλάτος του δρόμου και γά του βρίζονταν πολλά ψεγάδια.

Οπαισθήστε όμως ο δρόμος άνοίχτηκε και γρήγορα δόθηκε σε κοινή χρήση. Κι' άμεσως άρχισαν να χτίζονται και στίπια. Ύστερ' από λίγα χρόνια, λίγο παραώθε από την άρχη του και στο μέρος όπου λέγεται 'Του βορρά ή βόρση, χτίστηκε το σχολείο του Καρμάνου. Το σχολείο αυτό έμεινε όνομαστό γά πολλά χρόνια, επειδή εκεί έμαθαν τα πρώτα γράμματα οι περισσότεροι από τους 'Αθηναίους, που κατόπιν έπληραν έξοχιστή θέση στην πολιτική, στην έπιστήμη, στο έμποριο. Ήταν εποχή που έλεγαν γά κάθε καλό έπιστήμονα, μά και γά κάθε έξυπνο ή υπερεξέστη:

— Αυτός έμαθε τα γράμματα στο σχολείο του Καρμάνου.

Το σχολείο του Καρμάνου γνώρισε κι' άλλες όδες, που κράτησαν ίσαμε τα τελευταία χρόνια. Χρησίμευε και γά έλλωθι τμήμα. Και μέσα κι' έξω έγιναν τις ημέρες της ψηφοφορίας άμέτητοι κανυβάδες, από τους περιφημούς έκεινους έλλωθις κανυβάδες, που συντάραξαν όλόκληρη την 'Αθήνα. Στο σχολείο αυτό συνεδρίαζαν πολλές φορές και διάφοροι σύλλογοι και σωματεία και συχνά τα μέλη τους πλαιόνταν στα χέρια όταν άναβε ή συζήτηση.

Το είχε, φαίνεται, το μέρος. Έκει, θυμάμαι, συνεδρίαζαν και μερικοί μαθητικοί... φιλολογικοί σύλλογοι! Έγώ τουλάχιστο στα 1892 και 1893, που ήμουν μέλος σε δυο τέτοιους φιλολογικούς σύλλογους, έβγαλα εκεί μέσα πολλές φορές λόγο και διάβασα και το πρώτο διήγημά μου με θέμα τον άρχαιο μύθο του ποταμού Άλφειού και της τίμης 'Αρεθούσας, γραμμένο σε άρρωστοπρεπτότατη καθαρεύουσα, άνακατη με δημοτική.

Σήμερα το σχολείο του Καρμάνου δοθένται σαν άξιοθήρητο άπομεινάρι παλιών όδών, έρειπιο σωστό.

Απ' έξω από το σχολείο του Καρμάνου και στη μέση μίας μικρούτσικης πλατείας βρισκόνταν κάποιον καμμάτι βόρση. 'Του βορρά ή βόρση». Στη βόρση αυτή καμμάτιον πάντα έφτανε όπ' άποσείδα κ' ένα χαμικωμένο τσίρι γά να πίνουε νερό οι διαβότες, όταν βέβαια τήγαν γά τρέξη νερό από τη βόρση. Το ύψος το πρόφτασε κι' έγώ και το θυμάμαι ότι καμμάτιον τουλάχιστο ίσαμε το 1894.

Στη μέση του δρόμου γά πολλά χρόνια άπλώνονταν από τη μία και την άλλη μεριά του κάποιον άνακα πλατιά οικόπεδα, πλάτωματα, που διαμορφώθηκαν με τέτοιο τρόπο, ώστε να μπορούσε να λέγονται πλατείες. Ή μά από τις πλατείες αυτές, λίγα χρόνια ύστερα από το άνογμα του δρόμου όνομάστηκε «Πλατεία έμπορικής άγοράς», επειδή εκεί γίνονταν μά φορά τη βδομάδα το πάζάρι, δηλαδή εκείνο που γίνεται και σήμερα στις λαϊκές άγορές. Έπαινω στην πλατεία αυτή κάποτε πολύ άργότερα, δηλαδή στα 1878-1884, το χτίριο της σημερινής 'Αγοράς, που την έπαινε 'Κεντρική 'Αγορά ή 'Νέα 'Αγορά, γά να ξεχωρίσει από την Πλατιά 'Αγορά που βρισκόνταν στην άρχη της όδου Αιόλου και που χάρισε κατά τα 1883.

Στην άλλη πλατεία χτίστηκε από το 1860-1866 το 'Βασιλικόν Λύκειον, που πρώτα-πρώτα χρησιμοποίησε γά 'Ενατική Σχολή, γά τοτό και κάποιος πάλιος καμμάτιον της 'Αθηνάς έγραψαν ότι οι 'Αθηναίοι ός χρεώσιν έπρεπε να ιδρύσουν και την Ναυτική Σχολήν των εις την έρηαν.

Φαίνεται ότι οιο μινάλο των παλιότερων 'Αθηναίων κυριόχουσαν ή ιδέα να χτιστούν στο δρόμο αυτό πολλά μεγάλα και μικρά δημόσια χτίρια. Γά τοτό έξιν από το σχολείο του Καρμάνου, το Βασιλικόν Λύκειον, χτίστηκε εκεί από 1876 και ή Δημαρχία που οι παλιότεροι 'Αθηναίοι την καμμάτιον γά τη μεγαλοπρεπεία της, εκεί είχε άποσεί εστέι εύθης από την άρχη, δηλαδή από τα 1831, να χτισή και το 'Εθνικό Θέατρον, όπως και χτίστηκε το Θέατρον Συγγρού στα 1883 και κατόπιν, άφ'όψε-έλπει, ή πομπητερίες ποσάδες είγαν να χτισή.

Ήρθε όμως στα 1878-1884 το χτίσιμο της Νέας 'Αγοράς κι' έτσι έλλωθιαν όλα τα σχέδια κι' ο δρόμος έληξε την όριστική μορφή του.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

«Ιδάν έφτασε μέχρι του σημείου ν' άρπάξω απ' το λαμό το στρατηγό πρίγκηπα Ροστοπόφ, ο οποίος έτοιμαζόταν να καταφέρει ένα θανάσιμο χτύπημα στο κεφάλι του Ζαχάρω.

Τέλος, τα κατάφερε τόσο καλά, ώστε τον έσωσε!

Τότε μετέφεραν σ' ένα αυτιάκι της αστυνομίας το καταληγμένο εκείνο σώμα που το αίμα του έτρεχε φοιχτό πάνω του επάνω στο χιόνι.

Τη στιγμή που τον έβλεπαν μέσα στο αυτιάκι, ο Ζαχάρω έβριζε στον 'Ιδάν ένα βλέμμα έξαρτικά ζοηρό.

Τά χείλη του 'Ιδάν αυτό ήταν άκωια και βλέμμα άγνης για το γυό του. Κατά τις ώρες που έπαυόταν, ο 'Ιδάν δεν καταλάβαινε πια τί συνέβαινε. Δεν καταλάβαινε ούτε τί έκανε, ούτε τί τον έβλεπαν να κάνει. Δεν άντελλήφθη καν ότι ο πρίγκηπ-στρατηγός Ροστοπόφ τον παρακολούθησε σε κάθε του κίνημα.

Χωρίς να ξέρη κ' ο ίδιος πώς, δροήθηκε έπειτ' από λίγες ώρες μέσα σ' εν' αυτιάκι, άγνωση από τη μεγάλη δούκισσα, τη μητέρα του, την κάμηση Βιρονόφ και το στρατηγό Ροστοπόφ, ο οποίος δεν του είχε μιλήσει ούτε μία φορά από τη στιγμή που τον άρπαξε από το λαμό...

«Αλλά αυτιάκι άκούουσαν από πάνω. Ήταν μία γενική άναχώρησι απ' το άνάκτορο Άλεξάνδρας της αυτοκρατορικής οικογενείας και των αδελφών... Μά ο 'Ιδάν ούτε έβλεπε, ούτε άντελλανόταν τίποτε απ' όλη αυτή... Είχε όλοένα μπροστά του την έκφρασι που ήταν ζωγραφισμένη στο πρόσωπο του Ζαχάρω, όταν τον χωρέθηκε για τελευταία φορά.

Και έφαρνα, άπροσδόκητα ούτρησε: — Τί τον έκαναν τον Ζαχάρω; Αυτή ή ερώτησις άντήχησε άλλόκοτα μέσα στη σιωπή των συντρόφων του.

Στην άρχή δεν του άπάντησαν τίποτε... Σε λίγες στιγμές όμως ή φωνή της Ναυτίτσας Μιχαηλόνας άκούστηκε... Ο 'Ιδάν δεν άναγνώριζε πια ούτε τη φωνή της μητέρας του, ή οποία του άπάντησε:

— Τόν μετέφεραν στο φρούριο Πέτρον και Παύλον... Θα τον άρρίψουν εκεί ως ότου να δειλωθή λίγο ή κατάστασις του και κατόπιν θα τον μεταφέρουν στη φυλακή του Σλοδσενμπουργκ για να τον κρεμάσουν...

Τότε ή κόμηση Βιρονόφ επενέβη και είπε: — Έπρεπε να έπανουν καινούργια μαρτύρια για τέτοιους τρομερούς έγκληματα... Έπρεπε να τους θανατώνουν σιγοψιφώντας τους σε μία φωτιά... ή να τους χθάνουν με τανώλες...

— Βέβαια! παραδέχτηκε και ή Ναυτίτσα Μιχαηλόνα. Μά ο Τσάρως είχε πολύ καλός.

Ο στρατηγός Ροστοπόφ δεν έλεγε τίποτε. Δάγκωνε κάθε τόσο το παρτί του μουστάκι, καρφάνοντας συγχρόνως στον 'Ιδάν ένα τρομερό βλέμμα, το οποίο εκείνος δεν έβλεπε.

Ο 'Ιδάν δεν είχε τίποτε άλλο καθ' όλη τη διάρκεια του ταξιδιού. Σκεπτόταν τον καταμαυμένο πατέρα του, ξαναψιφόντας τις περισπόμενες δυστυχίες του, έβλεπε τον ίσσο του να γλιστράει επί εύσοι χρόνια μέσα στις σκοτεινές στοές των δρυείων της Σιδηρίας... Τόν έβλεπε να ξεφεύγει τη στιγμή που πήγαιναν να τον κρεμάσουν!... Μά αυτή

τη φορά ο ίδιος ο γυός του του είχε περάσει το σκηνί από λαμό...

XXIII

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΕΣ ΕΞΗΓΗΣΕΙΣ

Στην Γκασιόνα, το ίδιο βράδυ της άρραξής τους και της έγκαταστάσεώς τους στο αυτοκρατορικό παλάτι, μία σσηνή τρομερή διαδοματιστηκε μεταξύ του 'Ιδάν και της μεγάλης δούκισσας, της μητέρας του. Είχαν παραχωρήσει στον μεγάλο δούκα ένα δωμάτιο, το οποίο επικοινωνούσε με το διαμέρισμά της κ' απ' το οποίο δεν μπορούσε να βγί παρ' ανώντας απ' αυτό. Μά ούτε το άντελλήφθη καν ο 'Ιδάν, όπως επίσης δεν άντελλήφθη ότι του φερνόντουσαν σαν να ήταν άχρημάτως.

Καθώς βρισκόταν βυθισμένος στις θλίψεις του σκέψης, ένας ή πρετής παρουσιάστηκε έφαρνα και του άνήγγειλε ότι ή μητέρα του τον ζητούσε. Ο 'Ιδάν πήγε τότε στο δωμάτιό της και τη βρήκε μαζί με τον στρατηγό Ροστοπόφ. Η μητέρα του ήταν καθισμένη, ενώ ο Ροστοπόφ στεκόταν όρθιος. Φαινόταν κουρασμένος από μία άσταση της ταρχής.

— Σε προσκάλεσα, του είπε ή μεγάλη δούκισσα, για να ζητήσεις εν πρώτοις συγγνώμη από τον στρατηγό. Τόν προσέβαλες σοβαρά!

— Έγώ; έκανε ξαφνιασμένος ο 'Ιδάν, ο οποίος δεν θυμόταν πια τί ποτε. Σε τί λοιπόν σ'άς προσέβαλα, στρατηγέ;

— Τόν προσέβαλες σήμερα το πρωί μπροστά σε μένα, ή οποία με κατέπληξε σε είδη ν' άρπάξω από το λαμό τον στρατηγό, τη στιγμή που έτοιμαζόταν να πτωρήσει αυτό τον βδελυρό τον Ζαχάρω, όπως του άξιζε, είτε ή Ναυτίτσα Μιχαηλόνα.

— Πάθαν! — άπάντησε ο 'Ιδάν κατσοκνιάζοντας, γιατί τώρα είχε ξαναθυμηθεί τη σσηνή. Ναι, θυμάμαι πώς μπήκα στη μέση για να σώσω τον έτοιμοθάνατο Ζαχάρω απ' αυτούς που ήθελαν να τον άποτελειώσουν...

— Έσύ μονάχα τον έπαρασπάρκες, 'Ιδάν!... Ήσουν λοιπόν τρελός; ξαναείπε ή Ναυτίτσα Μιχαηλόνα, σκάνοντας προς τον γυό της και προσπαθώντας με τα βλέμματά της να εισχωρήσει στα μυστήρια της ψυχής του.

— Ίσως! άπάντησε ο 'Ιδάν.

— Λες πώς άγαπάς τον αυτοκράτορα κ' άπερασπίζεις τον δολοφόνο του!...

— Όχι! άπάντησε ζωηρά ο γυός, κυτώντας κατάματα τον στρατηγό Ροστοπόφ. Πρώταβια μία δολοφονία. Το πράγμα μου φαίνεται πως είναι διαφορετικό...

Ο στρατηγός Ροστοπόφ έκανε ένα βήμα προς τον 'Ιδάν. Ύψηλός, βος να πιαστούν στα χείρα, αν ή μεγάλη δούκισσα, ή οποία σπρωχθηκε απ' την πολυθρόνα της, δεν έμεινε άνάμεσα τους.

— Απαιτώ να ζητήσεις συγγνώμη από τον στρατηγό! είτε άνωμότως, στον όμο του γυιού της το χέρι της που έτρεψε από συγκροτημένη άδυσία, που έτρεψε από μικρά λεπτά. Έπειτα ο 'Ιδάν είπε:

Μία βαθιά σιωπή έπαυόταν για μερικά λεπτά. «Επειτα ο 'Ιδάν είπε:

— Στρατηγέ! σ'ας παρακαλώ να δεχθίτε τη συγγώμη μου!

Ο Ροστοπόφ χαμείνησε στρατιωτικά, έπειτα ίπποκλήθηκε βαθιά μετώς στη μεγάλη δούκισσα και άποσύρθηκε σ' ένα μικρό διπλό δωμάτιο...

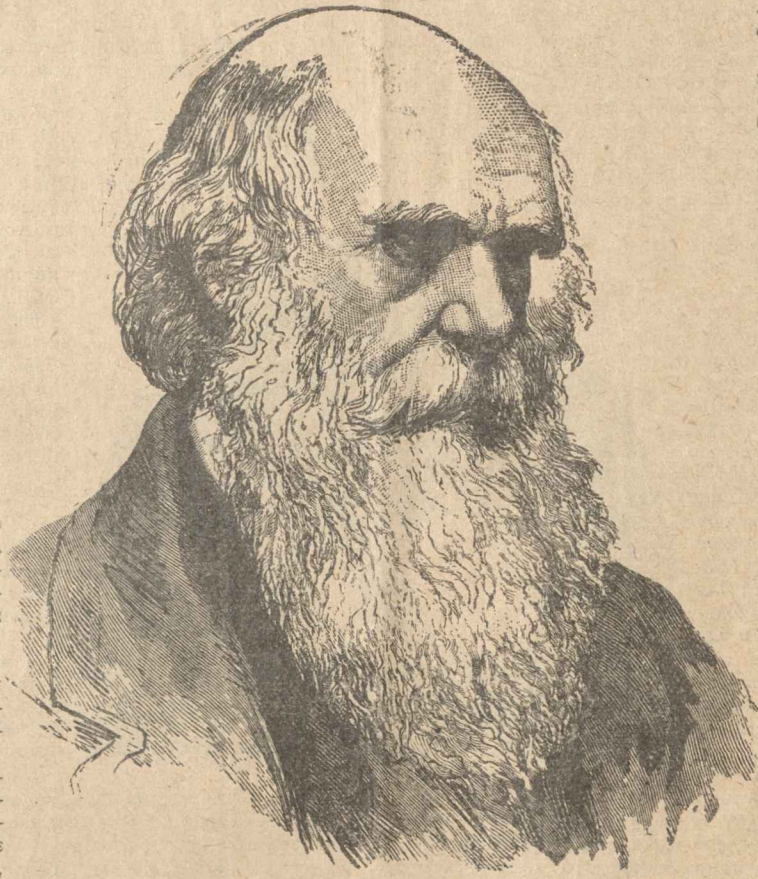
Και τώρα που έμεινα μόνος, 'Ιδάν, έχω να σου ζητήσω κάτι άλλο, είτε ή μεγάλη δούκισσα, ή οποία ξανακάθισε. Θέλω να μάθω πώς ήξερες ότι θα γίνι άπόπειρα κατά του Τσάρου;

— Δεν τόν ήξερα! άπάντησε ο 'Ιδάν με φωνή βαθιά.

— Μά το προσέβλεπες!

— Ίσως...

— Να δυό φορές τώρα που προσέφερες αυτή τη λέξι: «Ίσως». Επαινώ, θέλω να εξηγηθώ περισσότερο... 'Ιδάν, ή συμπεριφορά σου γίνεται όλοένα και πιο άκατανόητη... Είλε ανάγκη να μάθουμε για να μπορέσουμε να σε άπερασπίσουμε... Ο αυτοκράτορας ο ίδιος τά έχει χαμένα με σένα και θέλει να μάθω πώς πληροφορήθηκε την άπόπειρα... Η Αύτου Μεγαλειότης άπευλήθηκε σχετικά στον Βολεπόσκιν, ο οποίος — ευτυχώς! — άνέβασε σε μένα να σ' εξετάσω... Η ύπόθεσις είναι τόσο σοβαρά, ώστε έλλίπω να καταλάβω πώς το

Ο Άγγλος φνισιόλης Κάρολος Ντάβιν (Σκίτσο του Έρρίκο Μέρλερ)

αποφύγει όαν μας είνε να μη μαθευτή τίποτε έξω απ' την οικογένεια...

— Έχετε όσον, μητέρα μου, είτε έφαρνα άποφασιστικά ο 'Ιδάν. Είλε με ύπόθεσις που δεν πρέπει να βγί έξω από την οικογένεια...

— Ότε όσα άνακατείνεις σ' αυτή την ύπόθεσι, δυστυχισμένη...

— Ναι, μητέρα μου... Είσαι όμως και σύ!...

— Τί λές;

— Λέω ότι ή ύπόθεσι αυτή σ' ενδιαφέρει όσο κ' έμένα... Ναι, ή...

— Τολμά να θυλώθης ότι ήσουν συνένοχος του Ζαχάρω;

— Όχι τόσο δυνατά, μητέρα μου. Ο πρίγκηπ Ροστοπόφ θα μπορούσε να σ' άκούη και αυτό θα ήταν δυσάρεστο για σ'ας...

— Ο πρίγκηπ είναι σχεδόν κουφός!... Μίλα λοιπόν!... Μίλα ηχηρά!... Και καταραμένη να είνε ή μέρα που σ' ένοιωσα να σαλπάζεις μέσα σ' αλάχια μου...

— Ναι, μητέρα μου!... Καταραμένη για σ'ας, για μένα και για τον πατέρα σου!

Η Ναυτίτσα Μιχαηλόνα δεν στεκόταν πια στη θέση της. Στριγγόλε γύρω απ' τον 'Ιδάν, σαν θηρία γύρω απ' το θύμα που έτοιμα να κατασφραγίσει. Στην τελευταία προσβολή του 'Ιδάν, του άπάντησε με μ' ήλη που του την έφαινε και άλλοτε:

— Μίλα!... Μά μίλα λοιπόν, ήλι!

Παρόδους, πρδτος ο 'Ιδάν έπαυσε την ψυχραιμία του και έμεινε σαν χαμυλά:

— Ναι, έχω πνός είμαι γυός!

— Αν τόν έξεις, μονήρωσε ή μεγάλη δούκισσα, κώποσε το για το έσπ' σου, γιατί έχω το λημέρι!...

— Ηρόε όμως ή στιγμή να έφραμυρήσει...

— Ο πατέρας σου πέναν απ' όλη!... φώναξε ή μεγάλη δούκισσα. Άς μη μιλώ πια για τον πατέρα σου!

— Ο πατέρας μου είνε ζωντανός και τον είδα, κυρία!

— Τί εν' αυτό που μου λές;

— Λέω πώς ο πρίγκηπ Άσλακώφ είνε ζωντανός!... Λέω πώς έφυγε από τα χείρα της Σιδηρίας, όπου τον είχατε σ'εί...

— Λέω ότι πρό ενός έτους έβλεπα αυτό τον πρίγκηπα Άσλακώφ, λέω ότι τον τελευταίο καιρό τον είδα καθήμενός!

— Επ' αυτό λοιπόν τον έβλεπες; Και πού; έρωσε ή μεγάλη δούκισσα, που έτρεψε καθόλου απ' το παλάτι!

— Μέσα στο παλάτι το ίδιο!...

— Απάντησε ο 'Ιδάν.

— Ήτοιμα θά άνειρεύεσαι...

— Πραγματικά, στο όνειρό μου είδα όλη γιά πρώτη φορά!...

— Ονειρεύεσαι και είσαι τρελός; Ναι, αυτό είνε, τρελλόμην...

— Ο έρωτάς σου μ' αυτή τη γυναικα τη Γαλλίδα σε τρελλώνει... Θα λογικεύθης, 'Ιδάν... ή άνάμεσα τους...

— Θα μάς άναγκάσης να σε έφραμυρήσωμε;...

— Α άναγκάσαι μας έφορν καλά τί έσθιμανε ή λέξις έφαρνα...

— Απ' όλη έλανε να έφαρνα σ' ό με έλοι σήμερα! άπάντησε ο 'Ιδάν, ο οποίος γινόταν όλοένα και πιο γαλήνιος κ' ο οποίος έπαινε σαν να σκέπτεται κάποιο σχέδιο...

Η Ναυτίτσα Μιχαηλόνα άνατρίχισε με την ιδέα του κινδύνου που ήταν άποφάσι. Ξαφνιασμένη δε από τη στάσι του γυιού της, άποφάσι να τον άκούη χωρίς να τον διακόνη, έλπίζοντας πως επί της θέσε της άπεκάλυψε το μυστικό του... Και πράγματι ο 'Ιδάν, που να άκούωνε όλη...

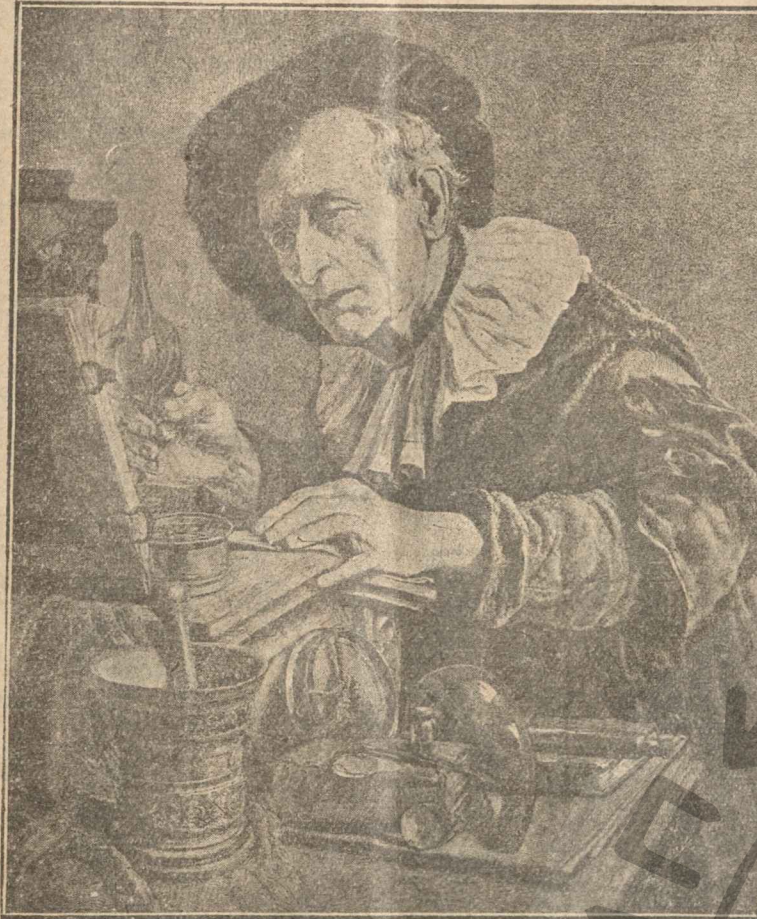
— Ναι, τίς είτε, ο πατέρας μου μου παρουσιάστηκε στο όνειρό μου και με άσ' άγγιξέ πώς...

— Τί, γυιό μου, και κυτίζοντάς την στα μάτια, της διηγήθηκε τα όσα του έφραμυρήσε... και την κατέβαλε μαζί του ως το ύπόγειο κ' ή άναμυρήσε...

— Όσο ο 'Ιδάν προχωρούσε στην άφήγησί του, ή ταρχή της Ναυτίτσας Μιχαηλόνας μεγάλωνε... κ' έφρασε στο ζενιθ όταν ο μέγας πνός της είτε:

— Είλε μέσα σ' ένα λεύκωμα τη φωτογραφία του πρίγκηπος Άσλακώφ. Μπροστά λοιπόν σ' αυτή τη φωτογραφία ώδηγησα τον πατέρα σου...

— Ο Άσλακώφ είχε άλλάξει πολύ, μητέρα μου... Άσίσσο, που τον παραέβα με τη φωτογραφία αυτή και μου έδειξε την ούλη

Ο Άλχημιστής (Πινάξ του Λέον Μπρινέ)

στην κορμάλα, σεις θα πάτε στη φυλακή... Μου άρπάξατε τη μητέρα μου... Αν λοιπόν δεν μου επαντρέψετε τη μητέρα μου και δεν σώσετε τον πατέρα μου, θα μάθω όλος ο κόσμος, όπως έρω κ' έχω, ότι ή μεγάλη δούκισσα Ναυτίτσα Μιχαηλόνα είχε ή πιο άθλια των γυναικών!...

Ο 'Ιδάν είχε σάνη πάνω απ' τη μητέρα του και περιέμενε την άπάντησή της. Μά εκείνη δεν κοινώταν καθόλου.

— Έ, λοιπόν! της φώναξε. Άπαντήστε!... Περιμένω!... Άπαντήστε κ' έχετε απ' όλη σας ότι δεν σκέφτεται να σ'ας κάνει κινένα κακό, αν μου παραχωρήσετε αυτά που σ'ας ζητάω... Με τη βοήθεια του Ρασπούτιν σας, θα σ'ας είνε εύκολο να φαναδέσετε τον Ζαχάρω... Όσο για την Πάικα, έρω ότι φτάνει να ήπτε μόνο μία λέξι για να μου έπιστραφή!

Τότε ή μεγάλη δούκισσα σγκώθηκε. Δεν ήταν πια το ράκος που είχε σωριαστεί πρό όλιγου σ' ένα ντιβάν... Δεν ήταν πια ή γυναίκα που θα ή νόμιζε κανείς έμυθρομένη για πάντα... Πότε δεν είχε άνορθωθεί μπρός στα χτυπήματα της μοίρας με τόσο άποφασιστικότητα.

— Περιμένε με! είτε στον 'Ιδάν. Θα σου άπάντησω σ' ένα λευκό!

Και βγήκε απ' την άδεια, απ' την άδεια είχε βγεί από όλιγου ο πρίγκηπ Ροστοπόφ.

(Άκολουθεί)

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΞΥΛΙΝΟΣ ΣΤΑΥΡΟΣ

«Δεν έχει... Την πρώτη μπαρούλα, είπαμε, πώς θα την κερδίσει ο γέρος...»

«Είπες οι άλλοι δεν φέρουμε αντίδοτο...»

«Ο κ. Μιλανσάρ είχε κέρσι κίτρινο το βράδυ. Νάταν το κερσί που τοίχε δώσει αυτό το κέρσι...»

«Νάταν η εύχρηστη συντροφιά... Αυτόν το διαβολικό λάνθρακο δεν μπορούσε να τον καταλάβει κανένας...»

«Αλλά τότε έρχονταν στη συντροφιά...»

«... και έμενε ώρες δολοφονίες αμύλητος και κατωκυριασμένος σε μια γωνιά...»

«Αλλά τότε...»

«... όπως κι' αργότερα—έρχονταν ακάλεστος στην παρέα μας, κι' άρχιζε να μάς διηγείται διάφορες περιπέτειες του αστυνομικού του σταθίου...»

«Και τί δεν είχε να μάς διηγήσει, άλλωστε...»

«Είχε πόσο τον αγαπούσαμε και τον σεβόμαστε διότι...»

«Αρχαίον του επαγγέλματος, ακούγαμε με προσοχή όλα μιάς...»

«... πώς θα γυρίσαμε πάντα κερδισμένοι. Γιατί ο Μιλανσάρ επί εικοσιπέντε χρόνια ήταν ο φόβος και ο τρόμος των απαρχαίων του Παρισιού...»

«—Εγώ ήξερα ο πρώτος Γάλλος ντεκρέτι!...»

«... και τί δεν είχε άδικο...»

«... ήταν πανθομολογούμενο ότι ο Μιλανσάρ ήταν ο πρώτος στη Γαλλία που...»

«... ελθεν αναγκάσει το αστυνομικό επάγγελμα σε πραγματική συγχρονισμένη επιστήμη...»

«Κάτι ήθελα να σας ρωτήσω όμως, κ. Μιλανσάρ...»

«... του είπα όταν το γραφείο του κέντρου μιάς έφερε τη δεύτερη μπαρούλα...»

«—Λέγε...»

«Νά...»

«... είνε κερδός τώρα που τόχω παρατηρήσει...»

«... Πριν που άνοιξα το πορτοφόλι σας, είδα μέσα έναν ξύλινο σταυρό...»

«... Έχω προσέξει πως τον σταυρό αυτόν, που δεν μου φάνηκε να...»

«... έχει καμιάς εξαιρετικής αξίας, δεν τον αποχωρίζεστε ποτέ...»

«... Δεν σας ξέρω για τόσο θρησκευτικό άνθρωπο...»

«—Όποτε, φαντάστηκα πως ο σταυρός αυτός...»

«... θάνα συνδεδεμένος με καμιά ιστορία, ή...»

«... είπαν ο κ. Μιλανσάρ γελώντας...»

«—Τ' όμοιό μου...»

«... Κι' αν θέλετε μιά τη διηγήστε...»

«—Ε, λοιπόν...»

«... δεν έπεσε ξω, φίλε μου! είπαν ο Μιλανσάρ...»

«... Ο σταυρός αυτός, ο απλόστατος, ο κοινότατος σταυρός, συνδέεται με την πιο συγγενική ανάμνηση της ζωής μου...»

«... Με την πρώτη αστυνομική μου απόπειρα...»

«... Με την πρώτη μου επιτυχία...»

«... Γέμισε κατόπιν το ποτήρι του κρασιού, κι' άνοιξε ένα τσιγάρο...»

«... Έμεις οι άλλοι τεντώσαμε τ' αυτιά μας...»

«...»

«—Θύμουν τότε...»

«... μικρότερος κι' απ' τον κ. Κρήσα στο μπαρ στο σταθμό και περιμένα το τραίνο...»

«...»

«...»

«...»

«...»

«...»

«...»

«...»

«...»

«...»

«...»

«...»

«...»

«...»

«...»

«...»

«...»

«...»

«...»

«...»

«...»

«...»

«...»

«...»

«...»

«...»

«...»

«...»

«...»

«...»

«...»

«...»

«...»

«...»

«...»

«...»

«...»

«...»

«...»

«...»

«...»

«...»

«...»

«...»

«...»

«...»

«...»

«...»

«...»

«...»

«...»

«...»

«...»

«...»

«...»

«...»

«...»

«...»

«...»

«...»

«...»

«...»

«...»

«...»

«...»

«...»

«...»

«...»

«...»

«...»

Η ΠΡΟΛΗΨΕΙΣ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ

ΕΙΝΕ ΓΡΟΥΣΟΥΖΙΚΟ 'Η ΟΧΙ ΤΟ ΝΟΥΜΕΡΟ 13;

«Δέσχη των 13» της Νέας Υόρκης. Η περίεργη ιστορία της ιδρύσεώς της. Το γεύμα με τις θίστευτες συμπώσεις. Η περιπέτεια ενός μηχανικού με το 13. Πώς αποφάσισε ν' αντιδράσει κατά του μείζονος άριστου. Το 13... εθνικό έμ-
βλημα των 'Ηνωμένων Πολιτειών. 'Η 13η λεωφόρος. Ένας άτελειότες δημοσιογραφικός άγων.

«...»

«...»

«...»

«...»

«...»

«...»

«...»

«...»

«...»

«...»

«...»

«...»

«...»

«...»

«...»

«...»

«...»

«...»

«...»

«...»

«...»

«...»

«...»

«...»

«...»

«...»

«...»

«...»

«...»

«...»

«...»

«...»

«...»

«...»

«...»

«...»

«...»

«...»

«...»

«...»

«...»

«...»

«...»

«...»

«...»

«...»

«...»

«...»

«...»

«...»

«...»

«...»

«...»

«...»

«...»

«...»

«...»

«...»

«...»

«...»

«...»

«...»

«...»

«...»

«...»

«...»

«...»

«...»

«...»

«...»

«...»

«...»

«...»

«...»

«...»

«...»

«...»

«...»

«...»

«...»

«...»

«...»

«...»

«...»

«...»

«...»

«...»

«...»

«...»

«...»

«...»

«...»

«...»

«...»

«...»

«...»

«...»

«...»

«...»

«...»

«...»

«...»

«...»

«...»

«...»

«...»

«...»

«...»

«...»

«...»

«...»

«...»

«...»

«...»

«...»

«...»

«...»

«...»

«...»

«...»

«...»

«...»

«...»

«...»

«...»

«...»

«...»

«...»

LEO MARNIER

ΡΟΥΜΑΝΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Η ΒΙΟΡΙΚΑ

πως με βαρεθήκατε τόσο γρήγορα, για να θέλεις να μου φορέσεις στη ράχη έναν σύζυγο ενοχλητικό;

Η μητέρα της όμως κοίταξε το κεφάλι της μελαγχολικά και της απάντησε:

— Μην λες άπειροσπιτες κουβέντες, Βιορίκα μου καλή. 'Ο σύζυγος είνε σκιά και προστασία και κάθε κοπέλλα πρέπει να φροντίζει για την αποκατάστασή της. Ποιόν δε περισσότερο εσύ, που είσαι όρφανή και δίχως πατέρα. Τι θ' απογίνεις, Θεέ μου, αν πεθάνω;

Τότε η Βιορίκα της είπε ξένοιαστα:

— Έχει ο Θεός για όλους. Έξ' άλλου, καλή μου μητέρα, είσαι τόσο νέα και γεμάτη όγεια άνδρια, ώστε θ' απογίνεις πάρα πολύ να αφήσεις όρμη. Μην ανησυχείς λοιπόν και μη με στενοχωρείς με έμένα. Φτιάχνουν ή δουλεύουν που κάνουνε ή δύο μας. Δεν μας χρειάζεται και τρίτος, για να φροντίζουμε και για δαύτον.

Η μητέρα της κούνησε θλιβερά το κεφάλι της, στέναξε και έπαυσε να της ξαναμιλάει για γάμο. Η καρδιά της όμως πονούσε για το άγνωστο κεφάλι της Βιορίκας, όταν σε λίγους μήνες παράδωκε την ψυχή της στο Θεό, πήρε μαζί της την πύρα και την ανησυχία για το μέλλον της ξεροκέφαλης κόρης της.

Πέρασε λίγος καιρός ακόμα, κι η Βιορίκα, παρ' όλη τη θλίψη που ένιωθε για τον χαμό της καλής μητερούλας της, μεγάλωνε κι' όμορφαινε όλοένα και πιο πολύ. Η καρδιά της όμως έμενε πάντα παρθένα από αγάπη κι' η ψυχή της έβλεπε με αναστοχή τους πιο ηλιμενούς νέους του χωριού της να λύνουν και να σβήνουν απ' την άκαιροποίηση αγάπη τους γι' αυτή.

Ήσαν αγνή σαν χινό και ψυχρή σαν μάμορο το τάφο!

Μια μέρα, εκεί που καθόταν στο κατώφλι του μικρού σπιτιού της και τα ξέπλεκα μαλλιά της έλαιαν σαν χρυσάφι κάτω απ' τις άχτιδες του πρωινού ήλιου, είδε μια μαύρη ταινία να σέρνεται σιγά γι' αυτή και να τραβάει προς το μέρος της.

Η ταινία αυτή ήταν μια σειρά από εκατοντάδες μυρμήγκια, ζωρά και χαρούμενα, τα οποία μόλις έφταναν κοντά της, την τριγύρουν, την χαϊρεύσαν με σεβασμό κι' ένα απ' αυτά — το μεγαλύτερο κι' επισημότερο — της είπε ευλαβικά:

— Από καιρό σε παρακολουθούμε, όμορφη Βιορίκα, με ξεχωριστό ενδιαφέρον και θαυμάζουμε την αγνότητά σου και τη μεγάλη αυτοκυριαρχία σου. Ξέρουμε ότι είσαι ολιγοπαιδί στον κόσμο και σε παρακαλούμε να ρθεις μαζί μας. Θά γίνεις βασίλισσα της φιλόπονης φυλής μας, εσύ ή το φίλεργό νοικοκυριό της περιφέρειας, θα σε τιμούμε, θα σε σεβόμαστε άφάνταστα και θα σου χρίσουμε ένα παλάτι, το πιο όμορφο και λαμπρό παλάτι της γης. Μά δλ' αυτά θα γίνουν υπό έναν όρο, έναν όρο απαράβατο κι' αόρητο: Ποτέ σου δεν θα γυρίσης να κοιτάξεις παλληκάρια και ποτέ σου δεν θα λείψης απ' το πλάι μας, θ' αγαπήσης μόνο τη φυλή μας και θα βασιλεύεις τιμημένη ανάμεσά μας. Μά πρόσχε, γιατί θα σε επιθυμούμε άγωνα, νύχτα και μέρα. Άλλωμόν σου αν πατήσης τον όρο που θα μας δώσεις, γιατί ή τιμωρία σου θάνα σκληρή κι' άμελλεστη... Δέχεσαι;

Η Βιορίκα πέταξε απ' τη χαρά της. Χτύπησε τις παλάμες της μ' ένθουσιασμό και ξαφάνισε άμέσως:

— Δέχομαι κι' ελπιω την καρδιά. Τιποτε δεν με κρατάει σ' αυτόν τον κόσμο, έξδν απ' τον τάφο της καλής μου μητερούλας. 'Α-

φήστε με σήμερα ελεύθερη να της πάω λίγα αγριολούβια, κι' έπειτα θάμαι δική σας.

Έτσι κι' έγινε. 'Απ' την άλλη μέρα κιόλας, ή όμορφη Βιορίκα έγινε βασίλισσα της φυλής των μυρμηγκιών κι' ανέλαβε τα έπαιρμα καθήκοντά της. Κι' όταν σε λίγες μέρες εγκαταστάθηκε και στο καινούργιο δόλιματρο παλάτι της, έννοιωσε τον εαυτό της όλοένα ευτυχισμένη, τριγυρισμένη καθώς ήταν απ' τους φιλόπονης και νοικοκυρεμένους μικρούς της υπηκόους.

Μια μέρα όμως, έπειτα από μήνες άρεστούς, ενώ ή Βιορίκα καθόταν στον χρυσό της θρόνο κι' ένγεθε, δίνοντας συγχρόνως διάφορες διαταγές, για τη διοίκηση του μικρού της βασιλείου, ένα πλήθος τρομαγμένων υπηκόων της έφτασε τρεχάτο, γονάτισε μπροστά της κι' ό αρχηγός τους είλε λαχναριαμένους, κοινώντας με ξυρότητα τις μακαρινές κεραίες του:

— Μεγάλη συμφορά μάς βόηκε, Μεγαλειότητι. Ένας κακοήγος, ένας τυπομένος απ' την καταραμένη φυλή των ανθρώπων, τριγυρίζει αυτή τη στιγμή, καθάλλεσθς στ' άλογο του, έξω απ' το βασίλειό μας και καταστρέφει τις φωνές μας. Τι να κάνουμε, Θεέ μου; Διατάξτε, Μεγαλειότητι...

Η Βιορίκα με άπάντια και ψυχραιμία είλε:

— Ήσυχαστε. Θά διατάξω να διαφωθούν ή βλάβες κι' οι διάδρομοι θά ξαναγίνουν πιο ευχάριτοι από πρην.

Έπειτα παράτησε τη χροστή της ρόμα, πήρε μαζί της μερικές κρες της Τιμής κι' ανέβηκε τρεχάτη στην ταράτσα του παλατιού της για να δει με τα ίδια της τα μάτια τι συνέβαινε άκριβώς.

Μά μόλις άκούμησε στα δόλορησ παραπέτα της ταράτσας κι' έσκυψε κάτω για να δει, άπόμεινε σαν θαμπωμένη. Ένα πανόμοιο παλληκάρια καθόλα στ' άλογο του, έφερε βόλτες έδω κι' εκεί, κυττάζοντας με περιέργεια το δόλιματρο παλάτι.

Μά κι' ό καθάλλεσθς, όταν σήκωσε το κεφάλι του κι' αντίκρισε την ύπερη θ-μορφά της Βιορίκας, στάθηκε άκίνητος, σαν μαρμαρωμένος.

Οι δύο νέοι κυπιάθηκαν με λαχάρα. Τα σπαθόβουλα μάτια της Βιορίκας χαμύλασαν από ξαρνική νεροπή, ενώ τα ρόβια να πρην μάγουλά της άναβαν τώρα απ' το ζορηό κοκκινάδι άμυγδαλίας. Ρώτησε τέλος με άδρόμια φωνή τον καθάλλεσθ:

— Ποιός είστε σεις, που κάνετε τόσες ζημιές στο βασίλειό μου με τέτοια έλαφρή συνείδηση;

Τότε ό νέος της απάντησε συγχρόνως:

— Με συγχωρείτε, όμορφη παρθένα. Δεν τό πρόσεξα καθόλου. Μά από σήμερα θά είμαι ένας άρροσάμενος ύπεραποπής και φίλος σας. Σας τό όρκίζομαι στο λόγιο της βασιλικής τιμής μου, σαν βασιλόπουλο που είμαι κι' εγώ. Μήπως μπορούσα να φαντασθώ ποτέ μου, ότι κλεισμένη στο παλάτι αυτό βρισκόταν μια τόσο όμορφη νεράδα;

— Εύχαριστώ, είλε ή Βιορίκα με άξιοπρέπεια. Μου φάνηκε ή ύπηρεσία των πιστών μου υπηκόων, ώστε να μη σάς ένοχλήσω ποτέ μου στο μέλλον. Αυτό που

ζητάω μόνον είναι να πάνουν ή καταστροφές που τόσο επιπόλεια προξενήσατε στην φιλόπονη φυλή μου.

Και μόλις είλε αυτά τα λόγια, ξεφάνιστρε άμέσως, σαν ν' άνοιξε το βουνό και να την κατάπε. Το βασίλοπουλο ξαρνάστηκε απ' το γεγονός αυτό και δεν μπόρεσε να ιδη τις θραυθενικές έδελιώσεις των περφημένων για τη βασίλισσα τους μυρμηγκιών, με τις όποιες την συνόδευαν ως τον κοτώνα της, κοινώντας μ' ένθουσιασμό άκρόατο τις ευκίνητες κεραίες τους.

Πέρασαν μέρες άκοιπές και το βασίλοπουλο έκείνο, βαθιά έρωσιμμένο με την παρθένη και έσπλη βασίλισσα των μυρμηγκιών, πήγαινε κάθε πρωί κάτω απ' το μαγικό παλάτι της και χάρφανε με λαχάρα τα μάτια του στα δόλορησ παραθύρά της, άντιμωμώντας να την ξαναδει.

Μά κι' ή Βιορίκα ήταν άδύνατο πειά να ξεχάση το γοητευτικό αυτό παλληκάρια. Περνούσε τις νύχτες άπνη, άναστενάζοντας βαρειά απ' τον καύμο της, και μόλις έσκαζε ή χαραυγή πεπνίστα με λαχάρα απ' το παρθένο κορμάκι της κι' έτρεφε πίσω απ' τα κλειστά καρδιάς των παραθυριών του παλατιού της.

Έμενε εκεί ως το βράδυ και χάρφανε την πόρνη απ' τον πόθο ματιά της στον άνήξερο κι' άνύποπο νέο, ό οποίος έκανε άτέλειωτες βόλτες απέξω, διαρκόμενος να την ξαναδει. Συγχρόνως πονέμενα άναφυλλητά άκαιοστοιγής αγάπης συγλόνιζαν το στήθος της.

Η συγγραφέας του διηγήματος βασίλισσα της Ρουμανίας Κάμεν Σιλέα.

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΘΑΝΕΤΕ

ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

— Σύμφωνα με μια ανακοίνωση του Βερολινέζου δόκτορος Φράνς Στρίμπεργ, επί εκατό κατοίκων της Έλβετίας, οι τριανταπέντε είναι μόνον, επί εκατό Γερμανών οι σαράντα έπτά και επί εκατό Νορβηγών οι πενήντα πέντε.

— Όπως ίσχυρίζεται ο δόκτωρ Στρίμπεργ, ή μυωπία αυτή δ-φείλεται στο γεγονός, ότι ή όραση των κατοίκων των βορεινών χωρών έξασθενεί πολύ γρήγορα, λόγω της άντανακλάσεως των χιόνων.

— Ό πρώην βασιλεύς της Ισπανίας, μαυόδης γραμματισυλλέκτης, έχει την πλουσιότερη συλλογή σπανίων γραμματισυμίων. 'Η αξία της ύπολογίζεται ότι υπερβαίνει τα 425.000.000 φράγκων.

— Ένας ιδιότροπος Βιεννέζος στατιστικολόγος ύπελόγησε, ότι ή βενζίνη που καταναλώνεται καθημερινώς σ' όλο τον κόσμο, από έργοσσία, άμύδιπλα, άεροπλάνα, αυτοκίνητα, κλπ., είναι πέντε φορές περισσότερη από την ποσότητα του νερού που πίνουν καθημερινώς όλοι οι κάτοικοι της Γης!

— Ό Άγγλος περιηγητής Ρόμπερτ Τζέννινσον αναφέρει, ότι οι «Ζεμέκας», μια φυλή της Νοτίου Άφρικής, τον χειμώνα πηγαίνουν συχνά στους τάφους των συγγενών τους κι' άνάβουν γύρω απ' αυτούς τεράστιες φωτιές, για να... ζεσταίνονται οι πεθαμένοι!

— Ό ίδιος περιηγητής αναφέρει επίσης, ότι ή περιηγήστερες άμαζόνες όλου του κόσμου είναι ή γυναίκες της Δαχόμης.

— Η αξία των πιαλτών των Παρισινών κοσμηματοπωλείων είναι άνώτερη της αξίας όλων των κτιρίων της Γαλλικής πρωτεύουσας.

— Η ύψεια που έξάγεται κάθε χρόνο από την Σουηδία, άνέρχεται σε 15.000.000 κυβικά μέτρα.

— Στη Σοβιετική Ρωσία οι μαθηταί των σχολείων είναι ύποχρεωμένοι να παρακολουθούν δύο φορές κάθε βδομάδα όρισμένες κινηματογραφικές ταινίες.

— Η ταινίες αυτές ως επί το πλείστον είναι άντιφασκευτικής ύποθέσεως και προβάλλονται για προπαγανδιστικό σκοπό.

— Ένα Γερμανικό περιοδικό έκαψε πρό μηνός μια ποσότητα και άρετά ενδιαφέροντα ξείνια.

— Τρεις ρεπόρτερ του περιοδικού αυτού ανέλαβαν ν' άνακαλύθουν πόσα τοίς εκατό απ' τους κατοίκους του Βερολίνου θά έδειχναν είτε απ' το βάδισμά τους, είτε από ένα χαμόγελο, είτε από την γαλήνια έκφραση του προσώπου τους, ότι είναι όπισθόδοτοι εύχαριστήμενοι απ' τη ζωή τους.

— Τα άποτελέσματα της έρευνής αυτής, ή οποία διήρκεσε μια όλόκληρη βδομάδα, ύπήρξαν... άξιοθρήνητα!

— Ό πρώτος ρεπόρτερ, ό οποίος έπηρε σε διάφορα κοσμικά κέντρα, είδε επί εκατό πελατών γνωτών εύχαριστήμενους απ' τη ζωή τους, ό δεύτερος που πήγε σε μικροσυνακα κέντρα, τρεις τοίς εκατό κι' ό τρίτος ρεπόρτερ που γύρισε στις έργατικές συνοικίες, μηδέν!

— Σύμφωνα με μια στατιστική του Διεθνούς Ναυτικού Γραφείου της Χιγής, οι φόροι όλων των θαλασσών της όφρηλης άνέρχονται σε 35.164.

— Στην Πανεπιστημιακή πόλη των Παρισίων κατοικούν περίπου 17.500 άλλοδαποι φοιτηταί.

— Η αξία της Πινωοθήκης του Μονάχου ύπολογίζεται σε 650.000.000 χρυσών φράγκων.

— Η πιοσβεστική ύπηρεσία της Νέας Υόρκης άποτελείται από 325 παραστήματα, στο καθένα απ' τα οποία ύπηρετούν 250 πυροσβέστες.

— Το άρχαιότερο Άλφειοσκόπειο όλου του κόσμου είναι του Γκρόνινγκες της Άγγλίας.

— Η Γαλλία έξάγει κάθε χρόνο στο έξωτερικό 175.000.000 κοπιλλίες σαμπάνιας.

— Η έπισκεπή της Ιστορίας έκκλησίας των Ρέιμς, από τις ζημιές που της προξένει ο βομβαρδισμός των Γερμανών κατά τον Εόρωστικό πόλεμο, στήριζε 182.000.000 φράγκα.

— Το ποσόν αυτό καταβλήθη έξ έόλολήσου από τον Ροκφέλλερ.

— Η καθόλου έκκλησία σ' όλο τον κόσμο ύπολογίζονται σε 32.000.

— Η Νορβηγία έξάγει κάθε χρόνο στο έξωτερικό μουσινέλας αξίας 165.000.000 φράγκων.

— Η άστυνομία του Σικάγου ένισχύθηκε τελευταία με νέου τύπου θώρακισμένα αυτοκίνητα.

— Έκτός των όπλοπολιτών, τα αυτοκίνητα αυτά είναι έφοδιασμένα με βλητικούς σωλήνες έξωξέσας εως δακρυογόνων άερίων.

Ο ΣΥΛΛΕΚΤΗΣ

ΣΕ ΣΑΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΑΤΕ ΤΑ ΩΡΑΙΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

ΚΥΡΙΑΙ ΚΑΙ ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΕΣ

Ἐσεῖς δὲν εἰσθε δένδρα γδυτά, ξερόκλαδα δίχως
δροσιά καὶ χάρι... Ἐκεῖνα τὰ καυμένα περνάνε ἓνα με-
γάλο μέρος τῆς ζωῆς τους δίχως καμμιά ὁμορφιά. Περι-
μένουν κάθε τόσο νὰ τὰ ντύσῃ ἡ Φύσις, ἡ καλὴ Μάννα
ὧλων μας μὲ λουλούδια καὶ πράσινα φύλλα γιὰ νὰ φα-
νοῦν πὼς ζοῦν καὶ νὰ χαρίσουν κι' ἐκεῖνα μιὰ ὁμορ-
φιά στὸ τοπίο ὅπου κάποια μοῖρα τὰ φύτεψε.

Ἐσεῖς δὲν εἰσθε δένδρα γδυτά, ξερόκλαδα δίχως
δροσιά καὶ χάρι... Ἀπ' ὅλα τὰ ὠραία πλάσματα ποὺ
ἐδημιούργησεν ἡ Φύσις, σεῖς εἰσθε τὰ πιὸ ἐλκυστικά.

Ἡ Γῆ παντοῦ στολίστηκε σὰν πλούσια Κυρά...
μὲς στὸ μετὰξὶ μάγισσας ραβδί τὴν ἔχει ντύσει,
στρωμένη μὲς στὰ πράσινα, φαντάζει ὅλη χαρὰ
κι' εἶν' ὅλη χάρες κι' ὁμορφιὲς ὁλόγυρα ἡ Φύσις.

Σὰς στόλισε μ' ἓνα σωρὸ χαρίσματα Σὰς ὁρῶντες ὅμως
νὰ φροντίζετε μόνες σας νὰ διατηρῆτε τῆς ὁμορφιᾶς
σας καὶ νὰ τῆς συμπληρώνετε μὲ ἄλλα στολίδια, μὲ
ὠραία φορέματα.

Γι' αὐτὸ κα' σὰς καλοῦμε σήμερα στὸ Ἀτελιέ μας.
Μὲ τὸ ἀπαράμιλλο γοῦστο της ἡ Κυρία Φορνάρο θὰ

Γυμνὴ ὁλόγυρα ἡ Γῆ, θλιμμένη ζωγραφιά.
Δέντρα γδυτά, ξερόκλαδα δίχως δροσιά καὶ χάρι...
παντοῦ μαυρίλα, σκοτεινιά, δίχως καμμιά ὁμορφιά...
ὅλα τὴν ὄψι ἐρημιᾶς καὶ θλίψης ἔχουν πάρει.

σὰς μεταβάλῃ σὲ θελκτικὰ πλάσματα, γιὰτὶ μὲ τὰ
ὠραία φορέματα ποὺ θὰ σὰς ᾄψῃ θὰ λαμποκοποῦν
σὰν γοητευτικὲς Νεράιδες.

Ἡ οἰκονομικὴ κρίσις δὲν πρέπει νὰ σὰς κάνῃ νὰ
πιστέψετε πὼς πρέπει νάχετε γιὰ πάντα θαμμένη τὴν
ὁμορφιά σας. Μὴν ἀφινετε τὰ παλῆα φορέματα νὰ σὺν-
τενιάζουν τὴν γοητεία σας. Μὴν ἀπογοητεύεσθαι
ἔλαττε στὸ κατὰσθημά μας, ὅπου μὲ μικρὰς μηνιαῖες
δόσεις θὰ σὰς ντύσουμε μὲ ὅλα ἐκεῖνα τὰ ὠραία φο-
ρέματα ποὺ λαχτεράτε.

Ἔτσι παρὰ τὴν οἰκονομικὴ κρίσις, θὰ ἔχετε ὅλα τὰ
μέσα ποὺ θὰ σὰς ἐπιτρέπουν νὰ δείχνετε τῆς περὶ
σας χάρες σας καὶ νὰ προκαλῆτε τὸν θαυμασμὸ ὧλων
ὅπως καὶ κάθε καλοντυμένη Κυρία, ὅπως καὶ κάθε κομψὴ
Δεσποινίς.

ΕΤΑΙΡΙΑ ΠΙΑΝΩΝ ΣΤΑΡΡ Α. Ε.

12 ΣΤΟΑ ΑΡΣΑΚΕΙΟΥ 12 ΤΗΛ. 23-221